

à la bárdos

XXI. ÉVF. 2009. MINDEN-
SZENTEK
A TATABÁNYAI
BÁRDOS
LÁSZLÓ GIMNÁZIUM
ÉLMÉNYMAGAZINJA
MEGJELENIK
ÉVENTE
ÖTSZÖR

Kampányhét – kicsit másképp

Négy osztály versenyében a 12. a végzősei diadalmaskodtak!

Elérkezett az a bizonyos októberi hét, amire minden évben minden diák anynyira vár: a kampányhét. Az itt eltöltött nyolc év alatt nagyon sok színvonalas és szoros küzdelmet láthattunk. Volt, amikor a végén nem az az osztály „győzött”, amelyekre mi szavaztunk, és ez sokszor hatalmas csalódással töltött el bennünket (főleg még kisgimnazistaként), de volt, amikor együtt örülhettünk a nyertesekkel. Ám mire nagygimnazisták lettünk, kicsit mintha mássá lett volna minden.

A csalódottság és az öröm továbbra is megmaradt, sőt ugyanúgy izgultuk végig a hetet. Aztán tavaly valami nagyon megváltozott. És azt hiszem, ezt mondhatom minden évfolyamtársam nevében. Láttam a tavalyi végzősöket, a sok energiát, amit befektettek a kampányba, és egészen máshogy kezdtem gondolkodni erről a „nagy buliról”. Lecsengett a hét, vége volt a szavazatgyűjtésnek.

Tavasszal már szóba jött, hogy valamit alkotnunk kellene, elvégre ott lesz a nyár, majd akkor ráérünk összejönni forgatni, támogatókat keresni. Ötletek jöttek-mentek, meg hát a nyár is jött. Június és július, közben mentek az emailek és az msn-beszélgetések, de csak nem történt semmi világmegváltó intézkedés. Aztán augusztusban

találkozt az osztály, megbeszélte a kitalált ötletet, persze szuper lesz, csináljuk meg... és elindult egy folyamat. Elkezdtünk osztállyá alakulni. Talán köszönhető annak, hogy megkomolyodtunk, és

már tudunk emberként tekinteni a másikra, talán a kampányos szervezkedés hozta ki belőlünk a legjobbakat. Az iskolakezdéssel együtt mindennappossá vált a kampánytéma, majd jött az osztálykirándulás, fotózkodtunk és forgattunk, és a szabad délutánok is egyre inkább közösen teltek. Tatai fotózás és forgatás, képek összevágása, újság szerkesztése és a történetek... Máris október volt – és kampányhét. Szerencsére (vagy lehet épp ez okozta a „vesztünket”) a csütörtököt

A 12. bések ismert sorozatsztárok, a 13. cések mesehősök, a 12. dések vadnyugati szereplők voltak, ám a színvonalas megmérettetésből az önmagukat (végzősök) alakító 12. ácsok kerültek ki szerény különbséggel győztesen. Az idei kampányhétben a visszasságok nem törtek felszínre, ám a négy osztály szinte kifulladt a négynapos programcsinálásban

NAGY TAMÁS FELVÉTELEI

EMBERABLÓK ÉRKEZNEK A GYŐZTES VÉGZŐSÖK KAMPÁNYZÁRÓ MŰSORÁBAN

FOTÓ: NAGY TAMÁS

osztották ránk. A bevonulás nem egészen úgy alakult, ahogy szeretnénk volna, de túlléptünk rajta hamar. Segített a sok pozitív visszajelzés, amit kaptunk Töletek, és hát dolgozni kellett folyamatosan, hiszen jöttek a vetélkedők, az etetés, nevtünk a videón, jött a karaoke, ebédelttünk, és próbálni kellett a másnapi nagyműsorra. Órák alatt természetesen mindenkit megmentettünk a dogáktól és felelésektől, és talán ez volt az, amire 5. óta vártunk: bemehettünk az órára, mert MI voltunk a legnagyobbak, sőt mi több, még össze is téphettük a dogáitokat. Ennél jobb talán csak a cukordobálás volt a bevonulás és a nagyműsor alatt, de erről majd kicsit később... Kellemesen telt a nap, bár kicsit hosszúra sikerült. A végén már csak sírtunk vagy nevtünk, hogy miért, mi magunk sem tudtuk. Pénteken a szokásostól eltérő ünnepség után gyorsan berendezkedtünk a tornaterembe, egyeztetések folytak: ki merre mikor és mit... majd elkezdődött a nagyműsor. És igen! Jött a cukordobálás, tombolasorsolás, a táncok. Amire a legbüszkébbek vagyunk, az pedig a „fiaink” tánca és egész produkciója, hiszen vall-

juk be, amikor elkezdték tanulni a táncot, sosem gondoltuk, hogy ennyire menni fog nekik. És Ti, többi fiúk, most tegyétek a szívetekre a kezeteiket: ki az, aki vállalná közületek, hogy az egész iskola előtt női ruhában pózoljon?

Kis várakozás előzte meg az eredményhirdetést, ahová már felszabadultan érkezünk, hiszen végre letudtuk a hetet, és csak az estére koncentráltunk (közösen mulatott az egész évfolyam hajnalig). Igaz, nem biztos, hogy mindannyian ilyen eredményre számítottunk. Szerintem mondhatom bárki nevében, hogy mindenki azt szerette volna, ha az ő osztálya nyeri meg a kampányt. De azt hiszem, azt is kijelenthetem, hogy mindannyian nyertünk. Ki az iskola kulcsát, ki egy osztályt, ki ezt, ki azt. Ezúton szeretnék gratulálni mind a NÉGY VÉGZŐS osztálynak, mert megcsináltuk! Túl vagyunk az izgalmakon, összehorulásokon és kiborulásokon. Már csak a szalagavató és az érettségi vizsga áll előttünk.

És a végére kell még egy mondat, ami a kampány alatt tudatosult bennem: 12. b, én így szeretlek!
JÁRFÁS VIVIEN

Szkandercsata a 12. d nagyszüneti programjában

KRCS ÁRPÁD FELVÉTELE

KAMPÁNYHÉT A VÉGZŐSÖK DIADALÁVAL

Idén a másnapos végzősök, a férfivá változott Pussycat Dolls, Túl az Óperencián lakói és a metróépítés ellen harcoló indiánok versengtek a szavazatainkért. Az erőviszonyok ebben az évben szinte teljesen kiegyenlítették voltak, még a nagyműsorok után sem tudhattuk, hogy ki szerzi meg a legtöbb voksot. Végül a 12. a diadalmaskodott ellenfelei fölött.

A győztesek történetében négy furcsa állapotban ébredő fiú próbálja meg rekonstruálni az előző éjszaka eseményeit, mivel meg kell találniuk elveszett barátjüket. Kétségtelenül ők állították össze a legjobb minőségű kampányvideókat, amiknek még a története is izgalmas és élvezhető volt. A 12. b bevonulásából még nem igazán derült ki a történet, de később már kitisztult a kép, és nyomom követhettük a fiúvá lett énekesnők sorsát. Érdekeséggéppen, hiteles forrásból tudtuk meg, hogy a Nicole-t alakító hímnemű diákársunknak nem kellett kölcsön kérnie a rózsaszín csónadrágot, amit gyakran láhattunk rajta, mert ő maga az említett ruhadarab tulajdonosa. A 13. c-sek mesehősöknek öltöztek, volt itt túlsúlyos jótündér, szőke herceg fapáripán, apróruhában, jó és rossz varázslók, több hercegnő... és az elmaradhatatlan Micimackó. Minden szép és jó volt addig, amíg a már előbb említett jótündér keresztanya és a csacsi öreg medve, Popeye, a tengerész, és NSZK, vagyis a Világszép Nászalkisasszony összetűzésbe nem keveredett a gonosz boszorkányokkal. Ugyanis a boszorkák megfosztották kedvenc meseszereplőinket a legjellegzetesebb tulajdonságaiktól. A 12. d-sek indiánoknak és vadnyugati telepeseznek öltöztek, akik között ez alkalommal a metróépítés adott okot a vitára. A történetet nem igazán dolgozták ki, de a hangulat vitathatatlanul a keddi nagyszünetben volt a legjobb, amikor a Dész Nyugat szórakoztatott bennünket.

Az utolsó évek idén is kitétek magukért, és rengeteg energiát fektettek a programjaikba, de valami mégis hiányzott. Minden osztály ipari mennyiségű süteményt készített, nem maradt el a cukoreső sem, volt karaoke és megváltoztatott csengő is, de valahogy leginkább a jó ötleteket hiányoltam. Nyilván az idő megszépíti az emlékeket, de kigimnazistaként teljesen elvárásoltak az akkori kampányműsorok. Úgy érzem, most a rivális osztályok egyre inkább túl akarják licitálni egymást az egyre nagyobb ajándékokkal, de nem tudom, hogy ki dönt ezek alapján. Lehet, hogy többet számítana egy jól megtervezett, egyedi történet, mint a folyamatos etetés és ajándékozón. Persze ezek is hozzátartoznak, de nem ez alapján fogok szavazni, és nem hiszem, hogy bárkit is meg tudnak vásárolni kókuszgolyóval és szendvicsekkel.
MAY ANNA

Huszonegy év Bárdos-napi királyainak névsora

EGY KIS KAMPÁNYTÖRTÉNET

A TÁMOP 3.14. pályázat iskolatörténeti innovációja keretében a tanév fontos iskolai eseményeinek a történetiségét is feldolgozzuk. Elsőként álljon alább huszonegy tanév Bárdos-királyainak és -jelöltjeinek listája. A Bárdos-napi királyválasztások történetéhez tudni kell, hogy az iskola első tanévében nem volt végzős évfolyam, így királyválasztás sem. A második évben – a korabeli politikai kurzusnak megfelelően – csak egyetlen jelölt indult... A harmadik tanévben pedig a végzős és a (mai sorszámozással) tizenegyedik évfolyam indított egy-egy jelöltet. Az összes jelöltet és osztályukat nem tudtuk mind felkutatni. Az első évtizedben 1997-ig a Bárdos-napot még tavasszal, a húsvéti szünet előtti napon rendezték meg. Az első évtized megünneplésekor tért át az iskolavezetés az őszi programokra, amely így a névadó halálának évfordulójával és az őszi szünet előtti utolsó tanítási napokkal egybeesik. A korai évek ellenjelöltjeit nem tudtuk felkutatni. Ehhez a szerkesztőség címére várjuk az észrevételeket. Végül megjegyzendő, hogy az Árpád Gimnáziumban – ahonnan a hagyomány származik – már sok éve a tanév végén, a végzősökből elbálgatása után, a legidősebbé váló tizenegyedikesek körében rendezik meg a kampányt.

TANÉV	GYŐZTES	TOVÁBBI JELÖLTEK
1988–89	Pozsár Ferenc	–
1989–90	Kucu, a király (Kuhár Péter, III. d)	–
1990–91	KGB (Schilling Kolos, Gerecs Tamás, Sámuel Botond, IV. d)	–
1991–92	IMF (Iskolai Megmentő Front, azaz Barsi Szabolcs, Hargítai Zsolt Becker Tibor, IV. b)	–
1992–93	Gusztai, a király (Mikola Gusztáv, IV. d)	–
1993–94	Johnson–Johnson (Germuska László, Móricz Péter, IV. a)	–
1994–95	Quatriumvirátus (Molnár Tamás, IV. b)	–
1995–96	Ubi (Ubornyák Attila, IV. d)	–
1996–97	Volksvagányok (Weiner Csaba–Várszegi Zoltán, IV. a)	Morbid Boys; Keresztapa
1997–98	Kleopátra (Vertényi Katalin, 12. a)	TDK; Zotya és Petya
1998–99	Mátyás, az igazságos (Szabó Mátyás, 12. b)	Szpájsz Görlsz; Tarzan és Jane
1999–2000	Olimposzi istenek (12. b)	A rém rendes család (12. a)
2000–01	Soproni Ászok (12.)	Robin Hood (12. a)
2001–02	Az Erény papjai (12.)	Lucky Look (Schaller Zsolt, 12. a)
2002–03	Telepub (12.)	Star Wars (12. a)
2003–04	Bárdos angyalai (12. c)	ET (Eickhern Tamás, 12. b); Kalózkod (12. a)
2004–05	Anti (Böszörményi Balázs, 12. b)	Zárt osztály (12. a); Türelőshow (12. c)
2005–06	Jobbágyok (12. b)	ELIT (12. a); Bárdos fantomjai (12. c)
2006–07	La Maffia (12. b)	Lovagregény (12. a); CéSeK (12. c)
2007–08	Love Makers (12. a)	Született feleségek (12. b)
2008–09	No School like the Old School (12. a)	Most wanted! (12. b); Görög istenek (13. c)
2009–10	Végzősök (12. a)	Dés Nyugat (12. d); Túl az Óperencián (13. c); Pussycat Dolls (12. b)

KAMPÁNYKÉPEK AZ ELMÚLT FÉL ÉVTIZEDBŐL
(A 2005–2009. ÉVEK KIRÁLYVÁLASZTÁSAI)

ÖSSZEÁLLÍTOTTA
NAGY TAMÁS

REJTVÉNY Ki kicsoda a képeken? Azonosítsd be a fotók szereplőit, melyik évben, melyik osztály kampányában szerepeltek? A megfejtést küldd el a szerkesztőség e-mail címére! (alabardos@gmail.com) A helyes megfejtők éves előfizetést nyernek!

Madarász Anna

Kedves jövődöbéli végzősök!

MÉG MINDIG az idei kampányhét! Csak nekem tűnt fel, hogy a négy osztályból egy sem állt elő külön programmal, mint az elődeik? Úgy látom, hogy évről évre ugyanaz a műsor!

De kezdjük a „bűvös hét” hétfőjével. A diákok nagy része akkor eszmél csak rá, hogy Bárdos-hét van, amikor kicsit kábán belép az iskolába, és megrohamozzák a végzősökből karszalaggal, újsággal, süteménnyel és még ki tudja, mivel. Ez a leglátványosabb program mind közül – ez nem titok.

Úgy vélem, talán a 13. c-nek volt a legnehezebb dolga, hiszen az első újítás kipróbálói voltak, ami szerint minden osztály csak egy napot kampányolhat. De persze ez sem az ő fejkéből pattant ki! A végzős osztályok osztályfőnökei úgy gondolták, mivel idén négy osztály pályázott az iskola kulcsára, a béke megtartása érdekében

A RÚT ANYAGIAK

Az idei királyválasztási kampány végeztével lássunk pár számadatot arról, hogy ebben a pár napban mekkora pénzek forognak iskolánk falai között...

A 12. a osztály költségei:

- a pólok ára: kb. 31 000 Ft
- újság: a szülők önréből adták ki
- támogatók: a szülők

Összesen elköltöttek: kb. 76 000 Ft

A 12. b osztály költségei:

- karszalagok: 13 000 Ft
- a pólok ára: 78 000 Ft
- újság (fekete-fehér): 39 000 Ft
- újság (színes): 17 000 Ft
- nagyműsor (D. J.): 6 000 Ft
- étkeztetés: szülőktől, egyéb támogatóktól

Összesen elköltöttek: kb. 153 000 Ft

A 13. c osztály költségei:

- újság: 25 000 Ft
- plakát (festék, anyag, munkadíj): 20 000 Ft

- a pólok ára: 20 000 Ft (melynek fele az eladásokból megtérült)
- pénzbeli támogatás: kb. 100 000 Ft
- egyéb kiadások: 10 000 Ft
- étkeztetés: szülői támogatással, egyéb támogatóktól

Összesen elköltöttek: kb. 130 000 Ft

A 12. d osztály költségei:

- kendők: 15 000 Ft
- újság: 48 000 Ft
- étkeztetés: szülői támogatással + egyéb költségek

Összesen elköltöttek: kb. 105 000 Ft

Összegzésképp mind a négy osztály költségét egybevetve az idei kampányok nem sokkal kevesebb mint félmillió forintot emésztettek fel. Ennyi pénzből az iskola nyugodt szívvel fel tudna szerelni újabb három tantermet projektossal...

kisorsolják, melyik nap melyik osztály esedezhet a kegyeinkért. A végzős diákok többsége pozitívan fogadta ezt, és szerintük ez valamennyire meg is könnyítette a dolgukat. Átláthatóbb lett az egyes osztályok műsora, és így talán könnyebben is döntöttünk a királyi cím sorsáról. De mindennek megvan ugyanúgy az előnye, mint a hátránya.

Sablonszerű programok

A Bárdos-heti kampányok már-már sablonszerűvé váltak – mint már említettem. Évek óta egyformák a kampányújságok, a videók egyre rövidebbek, a nagyszüneti programok állandó ismétlődést mutatnak. Az utolsó pillanatban „összedobott dolgok” bizony ide vezetnek. Tavaly sem és idén sem láttam a kreativitást bennük. Az alaptörténetek nagyon jók, de valahogy a megvalósításuk nem az igazi, és lássuk be, annyi pénzből, amennyit beleölték ezekbe a programokba, többet is kihozhattak volna „kampány” címén. Bár lehet hivatkozni az oly gyakran hallatott mondatra: „Válság van!” – mégis, úgy gondolom, ez az ötlettelenségre nem mentség! Igenis tenni kell azért, hogy a szűkös keretekből az egész diákság csak ámuljon és bámuljon. Ehhez igazából nem kell több, mint pár jó ötlet, és a megvalósításukra hajlandó társaság. Vagy kijelenthetjük, hogy egy nagyszüneti karaokéval megnyertük a fél iskolát? Akkor mi értelme a többi osztály kampányának, csak kidobott pénz, energia és idő? Minden részről mindenféle vád érte a királyválasztás szereplőit... és a kritika? Azt senkinek nem jutott eszébe megmondani, miért nem jó ez vagy az! És, kérem én, most mi a fontosabb: megnyeri egy kulcsot, vagy bolondozni egy kicsit? Mi a fontosabb: játszani, vagy nyerni bármi áron? Itt egy nagy játékról van szó, és annak is meg lehet adni a módját! Vagy arról már álmodni sem lehet, hogy lemegy egy királyválasztási kampány egymás munkájának tönkretétele és az ezt követő sárdobálás, vádaskodás nélkül? Hiszen nem az a cél, hogy megnehezítsük az érettségi előtt álló diákok sorsát „még ezzel is”. A cél, hogy emlékeztessék tegyük az utolsó gimnáziumi évüket. És miért mondom ezt többes számban? Ugyanis a munkájuk bírálói mi, diákok vagyunk, bennünket kell megnyer!

Nagy hátrány: a felejtés

Az újítások hátránya az, hogy a tömeg – jelen esetben a diákság – hamar felejt. Nem biztos, hogy a hét végére megmarad a varázsa a hét elején leadott videónak vagy elolvasott újságnak. Persze a nagyműsor ott van mint emlékezetfrissítő és egyben utolsó lehetőség, de ahhoz, hogy annak igazán nagy sikere legyen, nagyon meg kell alapozni a kampánynappal. (Kulisszatitok: sokan a nagyműsor alapján döntenek el, kire szavaznak végül.) Értem én, hogy egy kampányt a sokszor unott és elcsigázott osztálytársakkal nagyon fárasztó véghezvinni sikeresen. De nem hiszem el, hogy nem tudnak semmi olyat, ami felfrissítene ezt az egész cirkuszt! Kérem, sőt könyörgök a jövőre jelmezbe bújó, táncoló, újságot és pólót osztó végzősöknek, hogy lázadjanak fel! Lázadjanak fel a sablonos plakátok, újságok, programok ellen, és alkossanak maradandót, hogy évekig a 2010-es kampányokat emlegethessük!

Bárdos-híradó Nagy hírek a kis világból

Szeptember 25-én tartottuk a DÖK szervezte retro partit, amely ismerkedési est volt a bejövő osztályok számára.

Az első lépések...

Az osztályok azt az előzetes feladatot kapták, hogy díszítsenek fel egy sarkot az ebédlőben, és készítsenek egy rövid koreográfiát. Sajnos

FOTÓ: KRCS ÁRPÁD

nem minden osztályban volt teljes a létszám, de azt hallottuk, már nagyon bánják, akik nem jöttek el, hogy kimaradtak ebből a jó hangulatú buliból. Helyben is kaptak az osztályok néhány feladatot, amiket meg kellett oldaniuk. Hosszas versengés után végül holtverseny alakult ki a b és c osztályok között. A buli végén választottak a jelenlévők egy „retrokirályt” (Rajcsány Miklós tanár úr, a 9. c osztályfőnöke nyerte el ezt a címet) és egy „retrokirálynőt” (Józsa Esztert a 9. b-ből) is. A bejövő osztályok természetesen retrós ruhákat viseltek osztályfőnökeikkel együtt. Igényes műsort adtak elő saját kis produkcióikkal, táncaikkal. Az est folyamán tanultak egy közös táncot is, amelyet többször is eltáncoltak a buli leforgása alatt. Így az este nagyon jól telt.

HLOTYÁK ANNA

Új funkcióval bővült az iskola weblapja!

2009 szeptemberétől az iskola weblapján keresztül is elérhető könyvtárunk katalógusa. Így akár otthonról is gyors tájékoztatást kaphatunk arról, hogy az a könyv, amit szeretnénk, megtalálható-e az állományban, és hogy van-e belőle kölcsönözhető példány. Emellett lehetőség van arra, hogy nevünk és törzsszámunk alapján megtekintsük, hogy éppen milyen dokumentum(ok) van(nak) nálunk. A törzsszám a könyvtárban kérhető el.

KÓSIK MÓNIKA

Ötvenhatos megemlékezés és kakaókoncert

Október 22-én 1956. október 23-ra emlékeztünk. Nehéz és vitatott időszak ez a mai napig, de a 10. d osztály képes volt színvonalas, az ünnephez méltó műsort rendezni.

A megemlékezést a hagyományokhoz híven a Himnusz nyitotta, azt követően az osztály tanulói a mikrofonhoz léptek, és meséltek a forradalom egy-egy mozzanatáról.

FOTÓ: NAGY TAMÁS

Természetesen szó esett a rengeteg elesetről (országosan összesen kb. 2652 fő) és azokról, akik arra kényszerültek, hogy elhagyják a hazát. Ennek teljes átérzéséhez a 10. d osztály a technikát hívta segítségül. Egy laptop és egy kivetítő segítségével a műsoron elhangzott Varga Miklós Mennyből az angyal című dala (Márai Sándor versének feldolgozása), ami a forradalom utáni tétről, a szegény, de reménykedő népről mesél. Az LGT Valaki mondja meg... kezdetű dala pedig azoknak az embereknek az érzéseit fejezi ki, akik elvesztették szeretteiket. Biztosan rengetegszer kérdezhették (kérdézik), hogy miért.

A hangulat megteremtésében nemcsak dalok, hanem versek is segítettek. Elhangzott Petőfi Sándor Feltámadott a tenger című műve, ami először érdekes választásnak tűnt, de ha újragondoljuk, ebben a korban is ugyanaz a mondanivalója. Csak az elnyomó változott meg az évek alatt.

A másik vers Reményik Sándor Eredj, ha tudsz című költeménye volt. A Petőfi-vershez hasonlóan lehet erre az ötvenhatot követő helyzetre is érteni Reményik Erdélyhez való ragaszkodását. Így lehet ez szinte elmaradhatatlan vers egy ilyen megemlékezésen. A mű a Magyarországtól elszakított, és egyre lehetetlenebb helyzetben lévő Erdélyből kimenekülő magyarokról szól, viszont érdekes, hogy nem sajnálja őket. Igazából nem törődik velük, de egyet tud: ő itthon marad. Ahogy Reményik Sándor Kolozsváron, úgy a mi nagyszüleink, szüleink is itthon maradtak, nem hagyták itt a hazát, hiába is volt elkeserítő a helyzet. Itt, együtt kell maradnunk jóban-rosszban. Erre tanít ez a vers.

A megemlékezés után következett a hagyományos, de ez alkalommal rendhagyó kakaókoncert. Ugyanis rögtön, tanítás után még nem rendezték meg. Így legalább mindenki elmondhatja, hogy volt egyszer kakaókoncerten. Most az ünnephez illő zenét játszottak el, nevezetesen Bartók Béla Román táncok című művéből néhány tételt, és természetesen Brahms-tól a Magyar táncok ötödik tételét. A szomorúság, néhol gyorsabb tempójú zene visszaadta az '56-os hangulatot, Brahms műve pedig felidézte a magyar összetartozás érzését. Így a kamarazenekar elérte célját: sikert aratott.

SCHÉIRICH ZSÓFIA

UNICEF rongybaba program

Az UNICEF játékonysági felhívására Katonáné Berki Ildikó és Dr. Soporné Balogh Elvira tanárnő is felfigyelt. Iskolánkban mi, 7. osztályos lányok is örömmel készítettük el az 50 centis rongybabákat. Párosával dolgoztunk, és a kis pigották nagyon színesre és vidámra sikeredtek. A babák olyan

kisgyermeket szimbolizálnak, akiknek szüksége van a segítségünkre. Minden babának van „születési bizonyítványa”, amin szerepel neve, születési helye, nemzetisége, készítőjének neve és címe egy képeslapon. Az elkészült játék babákat „örökbefogadásra” kínálják. Az „örökbefogadó” visszaküldi a képeslapot a készítőnek, hogy az tudja, a baba hova került. A babákért az „örökbefogadó” egy szimbolikus összeget ajánl fel az UNICEF javára. A program ötlete Olaszországból, az UNICEF egyik önkéntesétől, Jo Garceau-tól származik. Az első évben, 1988-ban 2000 rongybaba lett új otthonra, és több ezer dollár folyt be a segélyszervezetnek. Reméljük, a program megismerése után többen is kedvet kaptak a babakészítéshez, hogy évről évre több kisgyereken segíthessünk. – SZRD –

A Bárdos-napi pályázatok nyertesei

A természettudományi munkaközösségek Az éltető víz című pályázatának nyertese: SZABÓ ANIKÓ (11. d). A műelemzőverseny első helyezettjei: VÖRÖSMARTI DANIELLA (10. a) és TAKSZ LILLA (12. b). A műíró verseny első helyezettje: VARGA PÉTER (10. a). A helyesírási verseny győztese: NOVÁK RÉKA (9. c). A képzőművészeti pályázat első díjasa: Vörösmarti Daniella (10. a). A művészettörténeti pályázat nyertese: SOMOGYI SZANDRA (10. d). A bányász életmód témakörű makettpályázat nyertese: SZABÓ MÁTÉ (6. a). A helytörténeti pályázat első díjasa: HAJAS CSABA (12. c). A kisgimnazisták szavalóversenyének nyertese: ARADI BALÁZS (11. c), közönségdíjasa: KATONA XÉNIA (10. b).

Védd magad!

Úgy gondoltuk, hogy mindig aktuális, hogy emlékeztessünk titeket egy kicsit arra, hogy mennyi veszélyt rejt a beneteket körülvevő világ. Ezért Katonáné Berki Ildikó tanárnővel, az iskolánk ifjúságvédelmi felelősével készítettem interjút, amelyhez a Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnmegelőzési Kalauzát használtuk segítségül.

☛ **A tanárnő szerint mit tehetünk önmagunk érdekében, ha egyedül vagyunk?**

– Minden esetben fontos, hogy megelőzzük a bajt a megfelelő óvintézkedésekkel. Ha az utcán közlekedünk, ne hívjuk fel magunkra a figyelmet a nyakban lógó mobiltelefonnal vagy MP3-lejátszóval, főleg lányok esetében pedig a kihívó öltözék is oka lehet az esetleges támadásoknak. Sötétedés után lehetőleg próbáljunk meg a főúton vagy kivilágított szakaszon közlekedni. A legjobb az, ha az egymáshoz közel lakó barátok, osztálytársak együtt mennek haza. Sok lúd disznót győz.

☛ **Mit tehetünk, ha otthon vagyunk egyedül?**

– Közhelynek tűnhet, de ne nyissunk idegeneknek ajtót – ha beszélni akarunk az illetővel, azt zárt vagy láncolva biztosított ajtó mögül tegyük. A lakásba semmiképpen ne engedjük be! Szintén fontos, hogy ismeretlenekkel ne szálljunk be a liftbe, ott még menekülési lehetőségünk sincsen.

☛ **Milyen veszélyekkel kell még szembenéznie egy tinédzsernek?**

– Mivel minden fiatal nap mint nap magánál hordja az értékeit – még az iskolába is! –, mindenki ügyeljen ezekre, pénztárcánkat ne hordjuk a zsebünkben! Tömegközlekedési eszközön utazva, vásárláskor ne a hátunkon lévő táskába vagy a bevásárlókocsiba tegyük az értékeket, hanem mindig legyenek kéznél, behúzott cipzárral hordjuk a táskát, így a legbiztonságosabb a zsebtolvajokkal szemben.

☛ **Sok diáknak van már jogosítványa, sőt akadnak, akiknek autója is. Mire ügyeljenek?**

– Ne hagyjanak se táskát, se laptopot az autóban, mert könnyen kifigyelik, és nemcsak a törött ablak árát kell kifizetni, de az ellopott tárgy értéke sem fog visszajutni hozzájuk. Az ablakokat húzzák fel, és zárják kulcsra az ajtókat!

☛ **Mire hívna még fel a tanárnő a figyelmet?**

– Bűncselekmény elkövetőjévé is válhat bárki, aki valamilyen drog vagy alkohol befolyása alatt áll. Ezek a szerek nemcsak az egészséget rontcsolják, de olyan dolgokat is elkövethetsz ilyen állapotban, amiket józanul nem tennél. Súlyos következményei lehetnek egy-egy ilyen görbe órának, nemcsak magadban, de másokban is kárt tehetsz. Ezért ne fogyassz ilyen szereket!

☛ **Köszönöm!**

– Ha mégis bajba jutottál, sok szervezethez fordulhatsz. Az ifjúságvédelmi faliújságon megtalálod a szükséges telefonszámokat.

KOLLÁR ALEXANDRA

A színpalok mögött

Egy rapzenekar születése

Rapzenekar alakult iskolánkban, a Skarláthorda! A tagok (Juhász Richárd, ricsKO; Szabó Bence, Entázis; Demeter Máté, Husi; Szenkovics Szabolcs, Esso; Hodai Kristóf, Blank) 2008-ban megalapították a mostani felállás elődjét, a Reshbactet. Idén jutottak elhatározásra, és egy újabb tag csatlakozásával megindult az igazi munka a Skarláthorda körül... – VÖRÖSMARTI DANIELLA a 10. a osztálybeli bandatagokkal beszélgetett.

☛ **Mikor alakult meg a zenekarotok?**

– Még 2009 januárjában csatlakozott hozzánk Watt, aki nemrég költözött vissza Tatabányára Győről. Tartottunk egy megbeszélést, és elhatároztuk, hogy végre a tettek mezejére lépünk.

☛ **Honnan jött a Skarláthorda mint név?**

– Hát ez onnan jött, hogy olyan nevet akartunk, ami nagyon nagyot üt, egyértelműen jelképezi a változást. Valami átütőt, innen jött a „horda”, és valamit, ami kifejezi azt a képi világot, amit próbálunk a zenénkben létrehozni, és így lettünk végül Skarláthorda.

☛ **Miről szólnak a számaikat, vagy milyen téma köré rendeződnek?**

/Frech Dániel/ • Én tisztelem és becsülöm, amit ők csinálnak, és hogy eljutottak ideig. Minden számukat meghallgattam, ami eddig elkészült. Ugyanakkor nem az én világom a rap és a hip-hop, szóval maga a zene nem igazán az én stílusom. De nem is lenne jó, ha mindenkinek ugyanaz tetszene.

– Hát, igazából összesen három számunk van a hétből, melynek konkrét üzenete van, a többi csak úgy írunk. Természetesen dalaink arról a kiszolgáltatottságról szólnak, amely ellen az egyének a globalizált világban küzdenek.

☛ **Szóval közösen írtátok a szövegeket?**

– Nem, megadjuk a témát, és mindenki megírja a saját szövegét. Utána véletlenszerűen kontrol iksz, kontrol vé-alapon egymáshoz illesztjük a szövegeket, és kiválasztunk rá egy zenét. Így készül el egy dal. Nem fordulhat elő az az igazságtalanság, hogy az egyik szöveg kisebb, a másik nagyobb esélyt kap. A dalszövegnek legyen annyi esélye, mint egy gettőlakónak.

☛ **Mikor vettétek fel az első számot? Melyik**

A banda nem beszél mellé. Még egy nagy ugrás kell az ismertséghez. Addig: www.myspace.com/skarlathorda
FORRÁS: INTERNET

dalatokra lehettek a legbüszkébbek?

– Nagyjából május közepén vettük fel a Csatasort egy stúdióban. Utána a többi elkészült számot (Hadüzenet, Dögcédula, Ki a bátor?) fölraktuk a honlapunkra, hogy a közönség megismerhessen bennünket. Nem teszünk különbséget közöttük.

☛ **Készült már komplett albumotok?**

– Igen, a Háború EP. Nemrég fejeztük be.

☛ **Mit gondoltok, hogyan tovább, hogy tervezitek a jövőt?**

– Hát most mindenki csinál egyedül pár saját számot, és az előbb ismertetett módon készítünk majd ezekből egy válogatást.

☛ **Köszönöm a válaszokat!**

– Mi közi! Ajánljuk a kedves olvasóknak, hogy figyeljessék ezután is, amiket csinálunk!

PRO ÉS KONTRA

A Skarláthordáról szabadon

/Szabó Anita/ • Nekem nagyon tetszik, amit ők csinálnak, mert nem félnek kimondani, amit gondolnak. Tetszik az, hogy többnyire a valóságot öntik rímekbe, persze a műfajra jellemző módon egy kis trágársággal megspékelve.

AZT A feladatot kaptam, hogy leírjam a Bárdos-heti szerda délutáni helytörténeti kirándulás hiteles történetét. Örömmel vállaltam, mert ezt a sztorit érdemes mindenkinek elmesélni. Az eső egyszer esett, egyszer elállt. A szél meg, hogy is fejezzem ki szépen, orkáni erejű volt. Kettőkor elértük a maximum részvételi számot, a hét kicsi indián teljes mértékben fel volt már spanolva. Dobrova Zita tanárnő és Nagy Tamás tanár úr, a két lelkes vezető, ijedt arccal nézett ránk, hogy teljes mértékben komolyan gondoltuk azt a választ, hogy menni szeretnénk, és tudjuk-e mit vállaltunk vele. Tudtuk, vagyis sejtettük, és ettől még jobban akarunk menni.

Tehát így kilencen nekivágtunk az útnak. Gyalog a Turulig. A hat réteg ruha, a sapka-sál-kesztyű-trió ellenére majdnem megfagytunk. Útközben kétszer is megkérdezték még tőlünk, hogy biztos akarunk-e menni. De álltuk a próbát!

Átszeltük a téllilata (kéményfüst) burkolózó Alsógallát, ahol szinte végig szítált az eső, és a szellet sem fogták meg nagyon a házikók, de ezzel mit sem törődve közeledtünk a célunk, a Panoráma út felé. Az zord időjárás ellenére sokat kacagtunk, többek között magunkon, hogy tényleg elindultunk ilyen időben. A szerpentin felfelé elkezdődött az olvadás folyamata, hiszen a fák között tényleg melegebb volt, és több energiát használtunk el a csöppnyi emelkedő leküzdésére.

Egy óra elteltével már a Kő-hegy tetején álltunk, kint a szikla szélén, és a bronzmadár árnyékából figyeltük a város mozgását. Persze, nem sokáig, mert a szél még mindig tombolt, és megfagytunk, így inkább bevonultunk a fák közé, hogy Kovács Fanni elmondhassa a kiselőadását a város jelképéről, a Turul-szoborról. Itt muszáj elmesélnem egy rövidebb epizódot. Miközben Fanni mesélt, a tanár úr fotózott. „Rendben, akkor most csináljunk egy olyan képet is, mintha véletlenül mindenki felém nézne... például: ott futna egy mókus és mindenki észrevette! Tehát, egy, kettő, három... jó... mindenki idénéz, kivéve a Csepit.”

A végén nekem is sikerült odanéznem véletlenül, így a kép is összejött. Fanni előadása után rátértünk a Tanösvényre, ahol a tanár úr elmesélte a stoplis-anekdótáját, meghallgattuk Handl Attila a Vértes kontra Gerece előadását is, miközben a tanárnő csokit osztogatott a kis csapatnak.

Ekkorra a hangulat már teljesen családiassá vált. A Szelim-barlanghoz vezető úton kiderült, hogy többségünk a Vértest szereti jobban. Tatabánya legnagyobb és leghíresebb barlangjában, ahol minden tatabányai apuka azzal ijesztgeti a kisgyereket, hogy vigyázzon az őseemberekkel, Blaschek Bence szórta ránk az információkat – miközben a végtagjaink lefagytak. Előadás után ledobtuk a táskákat a földre, és Attilával az élen rohantunk, hogy kimásszunk a teraszos részre. A sok-sok 11. osztályos gyermek boldogan szalagált a barlang területén. A hősiesség helytállást forró teával jutalmaztuk, a felnőttek szemében pedig teljes lemondást fedeztem fel. Gondolom, komolyabb emberekre számítottak...

Könnyes búcsút vettünk a barlangtól, majd egy rejtett útvonalon, árkon-bokron keresztül elérkeztünk az utolsó előadás helyszínéhez: a

Egyszer volt, hol nem volt egy Tatabánya

A KITARTÓ TÁRSASÁG KOVÁCS FANNI KISELŐADÁSÁT HALLGATJA A TURULNÁL

NAGY TAMÁS FELVÉTELE

kilátóhoz. Itt Altmann Vivien mesélt nekünk az aknák történetéről és a bányaszerencsétlenségekről. (Az írást lapunk következő számában közöljük, a szerk.) Ezután mindenki néma hallgatásba burkolózott egy percre. A csöndet a tanár úr törte meg még néhány információval, majd ismételten lepakoltuk a táskákat és elindultunk föl, a Ranzinger Vince-kilátó tetejére, ahol várt ránk a viharos szél. Hárman-négyen hamar távoztak, de mi tovább bírtuk – egy öt perccel.

Öt óra körül indultunk hazafelé. Sajnos a hideg miatt elmaradt a János-források kitérő, mert már a meleg kabát sem védett meg minket a jeges szellőkektől. A lépcsőkön ereszkedtünk

le a városba, ahol búcsút vettünk egymástól. A diákcsoport jobbra, a tanárduó balra ment.

Ez már nem tartozik szorosan a helytörténethez, de a buszon a hazáig vezető úton is sokat neveltünk, és megbeszéltük, hogy mekkora arcok vagyunk, hogy elmentünk. Az volt kiírva a hirdetőtáblára, hogy a helytörténeti kirándulásért felelős: a 11. évfolyam, az már mellékes, hogy a lelkes érdeklődők sokasága is belőlük állt. Véleményem szerint király volt. Talán jobb is, hogy a csillogó szemű közönség és az előadók összlétszáma nem érte el a tíz főt. Jobban tudtunk figyelni az előadásokra, amikből sok jó dolgot tudtunk meg a városunkról, ahol élünk. **BÁNYAI CSEPERKE**

Non scholae sed vitae discimus

A Bárdos-hét „komolyabb” programjai keretében rendeztek meg – szerda délután – egy kis múltidéző meseórát. Bárdos László egykori

tanítványait hívták meg ide a gimnáziumba, szám szerint két hölgyet és négy idősebb urat.

Amikor beültem a terembe, még csak gyülekezett a hallgatóság. Szinte minden osztályból voltak küldöttek, de éreztem a hangulaton, hogy nincs sok kedvük öreg bácsikat és néniket hallgatni. Aztán a terem hirtelen megtelt, peregetek az események, és én csak kapkodtam a fejem. Amikor

LUX ANDRÁS ELŐADÁSÁBAN MEGELEVENEDETT BÁRDOS LÁSZLÓ EGYÉNISÉGE

ezek az emberek elkezdtek beszélni róla, mint mindenki Laci bácsijáról – leesett az állam. Egyik sztori követte a másikat, a végére felhagytam a jegyzeteléssel. Annyira élveztem, hogy egy hús-vér emberről beszélünk, és nem egy legendáról!

Hosszan tudnám ecsetelni a történeteket, és azt, hogy miről emlékeztek meg ezek az emberek Laci bácsival kapcsolatban. Azért egyet továbbadok, amit érdekesnek találtam. Az egyik úr beszámolt arról, hogyan is tanított egykoron Laci bácsi. Ma már nekünk fogalmunk sincs arról, milyen is lehetett az 1950-es évek gimnáziumában tanulni és érettségizni. Azonban a történet megköveteli a képzeletünktől, hogy ezt valahogy megjelenítse a lelki szemünk előtt. A mesélő, Dr. Lux András egykori latinórájára belépett egy jóképű, kisportolt és elegáns férfi – Bárdos László tanár úr. A szikár, magas férfi állandóan az osztályban járt-kelt, magyarul, ismételt és kérdezett. Mondanivalóját megszínezte kiváló humora, és nem hagyta, hogy nagyothallása akadályozza munkáját. A tanítványai pedig annyira tisztelték, hogy nem éltek vissza ezzel a fogyatékoságával. Bárdos tanár úr nagyon optimista volt, és belenevelte a tanítványaiba: „non scholae sed vitae discimus”

– vagyis: „nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk”. Úgy vélem, ez kifejezi tanításának lényegét.

Szinte mindegyik vendégünk kifejtette, mennyire szerette Bárdos Lászlót. Beszéltek róla mint egyéniségről, aki kedvelte az egykori Cseri uszodát, és ott beszélgetésekkel inspirálta a tanítványait. Olyan jól edzett volt, hogy meg tudta csinálni az egykezes fekvőtámaszt is. Oktatói munkáját nagyon nagyra értékelték – amit, mint tudjuk, virágkorában kellett abbahagynia, és nem utolsó sorban elismerték a nevelői munkáját is. Ez igazság szerint igencsak gyakorlatias volt, mert megtanította a lányokat a helyes testtartásra, a fiúkat pedig a helyes udvarlásra – példának okáért. Úgy vélem, mint ember csodálatos lehetett, hiszen ilyen dolgokat ma már kitől látunk vagy láthatunk?

Olyan közel van hozzánk, mégis annyira távol. Nem tudjuk elképzelni, milyen volt a világ, amikor Laci bácsi élt és tanított. Idén lenne százéves. Ha belegondolok abba, hogy a nagypapám idén lenne

Sándor János igazgató úr köszöntötte a vendégeket és a fiatalokat

FOTÓK: KRCS ÁRPÁD

kilencvenéves, és én őt ismertem, akkor Bárdos László nem is annyira megfoghatatlan számomra. Vegyes érzelmekkel jöttem ki a teremből, amikor a meseóra végére értünk. Egyszerre reszkettem és közben boldog voltam, mert jó volt hallgatni ezeket az embereket. Ők győzték meg, hogy egy hús-vér ember hagyatékának részei vagyunk, nem pedig egy olyané, aki sok száz éve élt, és jóformán nem tudunk róla semmit.

MADARÁSZ ANNA

Több mint háromszáz diák látogatta meg a tatabányai skanzen

Gimnáziumunk a tavalyi tanév tavaszán megnyert egy pályázatot a kompetencia alapú oktatás meghonosítására. Sok egyéb program mellett a pályázat révén látogatásokat szervezhettünk Tatabánya múzeumaiba, így a skanzenbe is. Sokan voltunk ott, élményekkel gazdagodtunk. A skanzen idei évadát pedig a Rozmaringos Bányász Egylettel közösen, bányászdalokat énekelve búcsúztattuk.

Térségünk egyik legjelentősebb kulturális intézménye a Szabadtéri Bányászati Múzeum, mely 1988-ban nyitotta meg kapuit a látogatók előtt.

Az oldalpár programjai a TÁMOP 3.1.4. pályázat iskola- és névadótörténet című innovációi keretében valósultak meg.

A skanzen a régi XV-ös akna helyén található. Ez volt a tatabányai szénmedence utolsó termelő üze. Az érdeklődők betekintést nyerhetnek a bányászok életébe. Szemügyre vehetik egykori lakhelyeiket, az őket körülvevő intézményeket, illetve magát a bányát és a munkaeszközöket. Bár a régi aknát bezárták, az arányosan kicsinyített másán mutatják be, hogy milyen lehetett az eredeti. A bányászhangulatot korabeli képekkel és hanghatásokkal fokozzák. A skanzen a város legjelentősebb muzeális intézménye, amely bemutatja a „szénre épült város” évszázadát.

Az idelátogató tanulók nemcsak városunk régi fő iparágát ismerhetik meg, de tudomást szerezhetnek arról is, hogy milyen volt városunk

A Rozmaringos együttes fergeteges hangulatot teremtett

FOTÓ: NAGY TAMÁS

hajnani lakóinak, köztük sokak nagyszüleinek az élete, a munkája. Mivel a múzeum télen bezár, a szeszont egy közös énekléssel zárták a diákok és a Rozmaringos Bányász Egylet tagjai, mind egykori bányászok, akik az éneklés és daltanítás mellett meséltek foglalkozásukról és az akkori életükről.

„Nekem az tetszett a legjobban, hogy nem egy olyan embertől hallhattuk ezeket a dolgokat, akinek nincsenek személyes tapasztalatai, hanem a bányászok maguk mondták el élményeiket.”

(Novák Nikolett)

Továbbá megosztották a hallgatókkal, hogy nagyon szeretnék, ha a történeteik sokáig fennmaradnának az emberek emlékezetében, illetve, ha a fiatalabb korosztályok, akik még nem is éltek azokban az időkben, amikor lakóhelyünk az egyik leghíresebb bányaváros volt, szintén megismernék magát a bányászatot, a bányászok szokásait és életmódját. Ezt a látogatók közül is sokan nagyszerűnek tartották.

„Örültem annak, hogy ott lehetek, mert úgy éreztem, hogy valamilyen szinten kicsit jobban belelátam abba, amit a nagypapám érzett, hiszen ő is bányász volt. Mindig nagy lelkesedéssel mesél a régi időről, és nagyon örült, amikor meghallotta, hogy mi ket énekelünk.”

(Vörösmarti Daniella)

A skanzenben a bányászélet bemutatása mellett több állandó kiállítás is található. Ilyen például: az is-

kolamúzeum, az ásvány- és a képzőművészeti kiállítás is. Tehát mindenki találhat olyat, ami felkelti az érdeklődését. Aki még nem járt ott, és szeretné megismerni a bányászatot vagy városunk múltjának egy darabját, áprilistól újra felkeresheti a múzeumot. A Bárdos által szervezett programok sem fejeződtek még be, hiszen hamarosan sor kerül az adventi műsorra és az európai nyelvek hetére, de ezen kívül még sok minden áll tervben. Emellett a helytörténeti kutató pályázatok is folytatódhatnak.

RÁCZ RÉKA – SZABÓ ANITA

Az első hónapom egy szuper gimnáziumban...

Néhány kisgimnazista véleménye

FOTÓK: NAGY TAMÁS

Iskolánk minden évben nagy szeretettel és kíváncsian várja az új osztályokat. Az ötödikesek nyolc évet fognak (reméljük) itt tölteni, úgyhogy szeretnénk volna megtudni, milyen elképzelésekkel néznek ez elé a hosszú időszak elé. Első benyomásaik talán végig elkísérik őket, ezért ezekről kérdeztük meg néhányukat.

Az egyik nővérem már leérettségizett, és egyetlen tanu, a másik pedig még most is a Bárdosba jár. De mindketten csak nyolcadik után kerültek gimnáziumba. Ezért nagy izgalommal vártam a felvételit, az eredményeket, aztán az értesítést, hogy felvettek-e. És sikerült! Én már ötödikben gimis lettem! Az évnnyitó előtt büszkén néztem a tükörbe. Egész más voltam a matrózbólúban. Valahogy komolyabb, nagyobb. Bár a nővérem morogva vette fel a sajátját. (Fábián Angéla)

Az első napokban kicsit félénken léptem be az iskola kapuján, de ez felesleges volt, mert hamar barátokra tettem szert... Azóta a beilleszkedésnek vége lett, elkezdődött a tanulás. (Szalay Gyula)

Először egy kicsit féltem, és nem mertem szólni senkihez, aztán felbátorodtam, és odamentem Attilához meg-

ismerkedni. Azóta sok barátot szereztem. Sok új tantárggyal is megismerkedtem. A fizika a kedvencem. (Mayer Ádám)

Ez az iskola szuper, mert ha nem tanulunk, akkor játszunk, de ha tanulunk, akkor is játszunk. Egyszerűen: játékosan tanulunk, életre keltjük a tananyagot, és közben játszunk, észre sem vesszük, hogy mennyi mindent tanulunk. (Pencs Attila)

Zsóka néni, az osztályfőnökünk nagyon kedves, az első napokban bemutatta nekünk az iskola épületét is. Tetszik az aula, a hatalmas könyvtár, a sok fával körülvett sportudvar, ahol eddig is jókat fociztunk. Kicsit szokatlan, hogy nálam sokkal idősebbek is járnak az iskolába. Kíváncsian várom az első rendezvényt, a Tökmag-bulit, ahol igazi gimnazistává avatnak majd. (Dubinák Dániel)

...újdonság volt számomra, hogy A és B heti órarendünk van tömbösített órákkal. Nagyon tetszik, hogy az órák többsége szaktanteremben zajlik csoportbontásban, ami könnyebbé teszi a tanítást. A csengetést zene helyettesíti, és az iskolarádiót szünetekben hallgathatjuk. Nekem külön élmény a nagy tornaterem, a fiú és a lány bontás. (Zemplényi Orsolya)

Az első napok az ismerkedésről szóltak. Aztán beindult

FELVÉTELEINK CSAK ILLUSZTRÁCIÓK

TEVÉKENYSÉGLISTA

A kis tízévesek idekerülük óta a következő programokon vettek részt lelkes osztályfőnökük, Ogonovszkyné Tanczer Erzsébet vezetésével:

- részvétel a kakaókoncerteken;
- részvétel a decemberi szöszmötölőn;
- bemutatkozási műsor a tökmagbulin;
- skanzenlátogatás (▶▶7.)
- a Kazinczy-busz megtekintése (▶▶következő lapszámunkban beszámolunk róla)
- akadályverseny a Gál-lakótelepen;
- betlehemezés a Bárdos gimnázium zenés adventi estjén (▶▶következő számban).

a tanulás. Néhány nap múlva már szakkörökön is részt vettem. Beneveztem versenyekre, és egyre több barátnóm lett. Pár héttel ezek után már a takarító nénikkel is megismerkedtem, mikor a virágceseréből kifolyt a víz. Milyen hamar eltelt egy hónap! (Kancz Flóra)

Nagyon szerettem az előző iskolámba járn, és bevallom, egy kicsit fájó szívvel jöttem el, de most már hiszem, hogy legalább ugyanolyan jól fogom érezni magam, mint ott! (Szelőczei Dávid)

Nagyon örülök, hogy ide járhatok, és hogy így befogadott mindenki. A nagyok sem piszkálnak, sőt nagyon kedvesek! Közülük is vannak ismerőseim! Szuper ez a gim! Nagyon szeretek ide járni! (Asztalos Tímea)

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: KÓSIK MÓNIKA

DÉSIRÉ MEGNÉMUL

Szakadozik az éjszaka kabátja.
Reggel akar nagyon lenni,
Szemed a sötétet megszokja.
Rám néz, kedvem lett nevetni.
Azt hittem az éjjel az, de tévedek,
Ez már egy új nap eleje.
Új nap, új korszak, új emberek,
Új idők, ez az új élet teteje.
Új lett minden, még egy kicsit én is,
Újak a dalok legalább száz évig.
Reggel akart lenni,
Szakadozott az éjjel kabátja.
Új lett minden, ha igaz,
Majd mindenki meglátja...

Pizsamabuli az aulában

Szeptember első heteiben gyakran botlottunk iskolatáskával felszerelt, nagy csapatokban vonuló, legtöbbször eltévedt diákokba – megérkezett a vérfrissítés, az új kilencedikesek.

Mindig úgy tűnik (nekünk, akik már hatodik éve koptatjuk itt a padokat), hogy évről évre egyre többen lesznek az újak. Így van vagy sem, a legfelsőbb osztályok idén derekasan teljesítették kötelességüket, ami az újonnan érkezők avatását illeti: egy héten keresztül szinte minden nap folyt a „beavatási szertartás”. Szerencsére a végzősök jócskán használták a fantáziájukat. A feladatok sora nyusziúgrással kezdődött, nehezítésképpen lépcsőn fel- és lefelé (lám-lám, micsoda előnyei vannak egy háromemeletes iskolaépületnek), de volt, mikor a tökmagoknak a pizsamájukban kellett az aulában felvonulni. Általános sikert aratott az „etetés” is, ami egy meglehetősen bonyolult mutató volt: egy földön fekvő fiú fölött egy széken álló lány osztálytárs több mint egy méteres magasságból próbált szerencsétlen áldozata szájába célozni egy kanál tejfőlével. Az eredmény – előre sejtethetően – az lett, hogy a doboz tartalma nem mindig oda érkezett, ahova eredetileg szánták. A helyzetet bonyolultabbá tette, hogy a nyilvános szerepléstől zavarba jött gólyáknak nem mindig sikerült kinyitni a szájukat, és így tetőtől talpig tejfőlösek lettek. Ezeket a próbatételeket még derekasan ki is állták újdonsült, rátermett diáktársaink, de inukba szállt a bátorságuk, mikor egyik nap felirat tájékoztatta őket

az osztálytermükben arról, hogy tízszer tizenöt centiméteres palacsintákat kell kisütönniük. Mindannyian fellelegeztek, mikor mégsem kellett a serpenyő mellé állniuk, hogy tökéletes méretű édességeket süssenek nagyigényű tizenkettedikesek (és tizenharmadikosaink) számára.

Hogy mi volt a véleményük az eseményekről a frissen érkezett bárdosoknak? Őket magukat faggattuk az eddigi tapasztalataikról. A legtöbben minden újabb ötletet viccnek vettek, míg mások inkább kicsit tartottak a másnap következő kihívástól. Akadtak olyanok is, akiknek nem volt kedvük hálórúhában szaladgálni a földszinten, a legleleményesebbek pedig elbújtak. Megtudtuk még, hogy a szekrények is nagyon népszerűek (ennek ellenére még mindig szeretik cipelni a nagy táskákat – igazuk van, hiszen miért kapták, ha nem azért, hogy hordják). Íme, egy újabb érv azon tanáraink álláspontja ellen, akik legszívesebben befelelnének az összes, legtöbbször ülőalkalmatosságként használt tárolóhelyet. Nagy tetszést aratott még az ismerkedő retro-party is, annak ellenére, hogy a vártnál kevesebben jöttek el. A résztvevőknek viszont sikerült jobban megismerniük egymást a különböző feladatok során. Többek között Activityben és kártyajátékokban, valamint táncban mérhették össze tudásukat, ezen

FELAVATVA...

A Bárdos-hetet lezáró Tökmag-buli október 16-án volt iskolánkban. Sok fogyott el a belépő-jegyekből, és a bulin tanulóink valóban nagy számban meg is jelentek, szakítva a „támogatói jegy” megvásárlásának szokásával. Akiket viszont így is hiányoltunk, azok a saját kampányuk végén ünneplő vagy szomorkodó negyedikesek voltak.

Tizenhét órakor kezdődött a buli, és egészen tíz óráig tartott, de a szokásokhoz híven az alsóbb osztályok csak nyolc óráig maradhattak. Ők sem maradtak ki azonban a legizgalmasabb, leghangulatosabb részekből.

Láthatták a bejövő osztályok versengését, izgulhattak kedvenceikért, szórakozhattak a bemutató mősorokon. A Végzősök néhány képviselője a három új osztálynak különböző feladatokat adott. Néhány megpróbáltatás után sor került az esküre és végül a tökmag lenyelésére. Így lettek az új osztályok is teljes jogú tanulói az iskolának. A feladatok után kihirdették a buli győztes osztályát, az igazi tökmagokat: az 5. a osztályt. Majd a terem-

díszítés nyerteseit is jutalmazta a diákönkormányzat. A kicsiké közül a 6. a osztály (bányász)terme sikerült a legjobban, a nagyok között holtverseny alakult ki a 11. c és a 12. c osztály között.

Az eredmények kihirdetése után kezdődött az igazi buli. Sokan maradtak itt táncolni. A jó zenéhez remek hangulat társult, mindkettő nagy részben köszönhető néhány lelkes 12. d-s tanulóknak, akik az évfolyam többségével ellentétben hajlandóak voltak eljenni iskolájuk bulijába. Az est alatt az ebédlőben gyertyafényes teaház volt, kedves szavakkal, lelkes magyarázatokkal invitálták a vendégeket a teaház kis „pincérei”. A 10. b jóvóltából pedig a büfében a szendvicsek mellett pizzát, gofrit, palacsintát és sok-sok sütit lehetett kapni olyan áron, amely mindenki számára megfizethető volt. Mi itt voltunk, jól éreztük magunkat, a ritka iskolai alkalmakat kihasználva együtt buliztunk.

Akik nem jöttek el, sokan azok közül sem vonatkoztak, hiszen közben az Ibizában is szólt a zene...

HLOTYÁK ANNA

kívül készülniük kellett egy bemutató mősorral is. Itt osztatlan sikert arattak a 9. cések, akik az egyik legismertebb Hungária-számra ropták vállalkozó szellemű, korhű jelmezbe bújtatott osztályfőnökükkel együtt. A péntek este után minden jelenlévő elmondhatta magáról, hogy sikerült

új barátokat szereznie nemcsak saját osztályából, hanem a többiből is.

Nem tudtunk ellenállni a kíváncsiságnak, muszáj volt egy kicsit a tanárokról is kérdeznünk: a legtöbb rajongóval Salamon Zsolt és Rajcsány Miklós tanár úr büszkélkedhet, ezt talán egyedi és vicces stílusuknak is köszönhetik. Az osztályok egyre jobban összekovácsolódnak, és ebben szerepe volt a végzősök kitűnő csapatépítő tréningjének is, hiszen semmi nem fejleszti jobban a kölcsönös bizalmat annál, ha az ember lánya bekenheti a másik fejét félzsíros tejfőlével.

Újoncaink megtették az első lépéseket a beilleszkedés felé, de még hátravan a tökmag-eskü, ami után végre teljes jogú tagjai lehetnek a közösségnek. Sőt nem is sejtik még, hogy mi vár rájuk a Tökmag-bulin, mi pedig csak reménykedni tudunk, hogy a végzősök nem fogytak ki az ötletekből, és a fogadalom előtt is alaposan próbára teszik a bejövő osztályokat. Ez alkalommal a hagyomány szerint az ötödikesek sem maradhatnak ki – Isten őven a negatív diszkriminációtól! Ámen.

MAY ANNA – CSILLAG SÁRA

AZ ELMARADHATLAN LIMBÓZÁS
AZ ISMERKEDÉSI ESTEN

FOTÓ: KRCS ÁRPÁD

Bűnös élvezeteknek hódoltunk...

A Csokoládé lelke című kiállítás képei

Aki ismeri a Côte d'Or csokoládékat, az tudja, hogy a minőséget meg kell fizetni. De a viccet félre téve a nagy múlttal rendelkező csokoládégyártó most igazán nagy vállalkozásba fogott. Szeptember 11-től 13-ig Budapesten - a Millenáris Parkban - rendezte meg a Csokoládé lelke című kiállítást. A kiállítás mottója „Utazás időben, térben és érzékeken át!” volt, ami - valljuk be - nagyon tetszetősen hangzik. Először az Interneten olvastam róla ajánlókat, később már a tv is reklámozta a kiállítást, és viszonylag gyorsan megfogant a gondolat a fejemben: Ezt látni kell! Némi szervezés után szeptember 13-án - vasárnap - egy kis csapattal (a 11. c osztályból) felkerekedtünk, és felvonatoztunk Budapestre.

A Déli pályaudvartól egy laza sétával pontosan nyitásra érkeztünk, de szembesülnünk kellett a hatalmas, kigyózó sorral. Nem tehattünk mást, beálltunk a sor végére, és vártunk csokira éhesen. Negyvenöt perc sorban állás következett...

A kiállítás első helyszíne az „Istenek eledel” elnevezésű kis csarnok volt. A csarnok közepére állították ki az „Ösbabot”, minden kakaó őst. Ennél szebben nem is kezdődhetett volna a történet: leheletnyi történelem Dél-Amerikából egy cseppnyi misztikummal, ami Quetzalcoatl azték istennek köszönhető.

A második helyszínre átlibbenve egy esőerdőben kötöttünk ki. Most a kakaócsérjére került a sor - vele ismerkedtünk egy kicsit. Minden csokoládé alapja a kakaó. Ez nem nagy újdonság, de vajon tudjuk-e, mi fán terem? Kiderült, hogy a világ legnagyobb kakaóültetvényei Afrikában találhatók, de Közép- és Dél-Amerikában is vannak jelentős ültetvények. Ezt „kakaóöv”-nek nevezik. A kiállítás látogatói kaptak egy szem hámozatlan kakaóbabot, amit némi farigcsálás után meg lehetett kóstolni. Fantasztikus aromája van egy ilyen kis babszemnek, ezért nem én voltam az egyetlen, aki elrejtette valamelyik zsebébe.

Elérkeztünk a harmadik helyszínre - vagyis annak is az első részébe. Most már tudtuk, honnan jött a csokimánia, és azt is, hol és hogyan terem a kakaó. Egy-két lépcsőt legyűrve Belgium kikötői hangulata fogadott minket. Itt a kakaó útja befejeződik, és gondos kezek munkája alatt válik azzá, amiért mi annyira lelkesedünk. Belgium nagyon fontos állomása mind a kiállításnak, mind a csokoládé születésének, hiszen a kakaóöv szüretei után a hajók nagy része ide érkezett értékes

rakományával. A belga csokoládékészítő mesterek munkája és alázata tette világhírűvé a pralinékat, a táblákat és sok más csokoládéremeket.

A következő helyszínen - amely az előző folytatása is egyben - beleshettünk a csokoládékészítés fázisaiba és néhány műhelytitokba is. Soha nem gondoltam volna, hogy kakaó és kakaó között ekkora a különbség. Ki hitte volna, hogy a termőföld nagyban befolyásolja a kakaó zamatát és ízét? Ugyanúgy van ez, mint a boroknál. A helyszínen lévő csokoládékészítő mester pedig a szemünk előtt mutatta be, hogyan lesz a kakaóporból szemet gyönyörködtető, fenséges csokoládé.

A következő teremben már a Côte d'Or világába nyerhettünk betekintést. A márka története a 19. században kezdődik Charles Neuhaus belga csokoládékészítő mester nagy álmával. A sors titokzatos afrikai tájakra vezérelte a mestert, és az álma valósággá vált. A Côte d'Oron, az egzotikus Afrika kontinens nyugati partján különleges aromájú kakaóbabot talált. Ma is erről az ültetvényről származó kakaóból készülnek a Côte d'Or különleges csokoládéi.

A következő helyszínre érve az fogalmazódott meg bennem, hogy most már elég a szövegből! Itt az ideje a tapasztalatok terén is megismerni vagy tanulni valamit. És íme... elérkeztünk az utolsó, és egyben a legizgalmasabb részére a kiállításnak: az Érzékek Labirintusába. Itt természetesen az érzékszerveinké volt a főszerep, és a kiváló minőségű csokoládé. Merthogy minden látogató kap egy picit tábla édes csodát. A labirintusba belépve kibontod a csokoládé csomagolását, és meg kell, hogy állj. Ugyanis itt bevezetést kapsz a kóstolás művészetébe. A csokoládékóstolás művészetébe! Nem tudom visszaadni azt az érzést, amikor kilépsz a labirintusból a szádban édes ízzel, az orrodban intenzív illatokkal és a kezdedben egy darab megtestesült érzékiséggel. Esméletlen!

Hiába értünk a kiállítás végére, az élvezeteknek még közel sem volt vége. A Csokoládé Lougne szó szerint a kiállítás fölé magasodott, mert az emeleten volt. Itt folytatódott tovább a kóstolás, sőt a büfében más csokoládés különlegességek is előbukkantak az igazán ingyencsek számára. Nos, biztos vagyok benne, hogy a kiállítás szervezése megérte a Côte d'Or cégnek, de nekünk, csokoládéimádóknak is.

MADARÁSZ ANNA

Forma 1

Fejek a porban, avagy a Renault-botrány

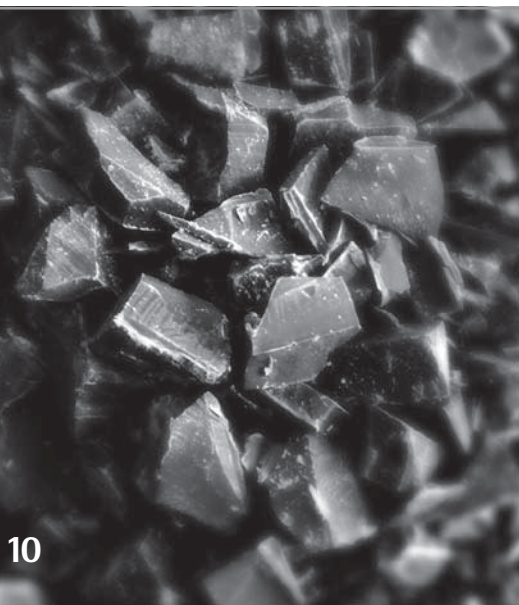
A KÉPEK FORRÁSA: INTERNET

Augusztus végén látott napvilágot az a vád, miszerint a Renault főnöke, Flavio Briatore és Pat Symonds főmérnök szándékos baleset okozására szólította fel Nelsinho Piquet-t, a tavalyi szingapúri nagydíjon, hogy Alonso megnyerhesse a versenyt.

Mindez talán ki sem derült volna, ha a Renault-csapat meg nem válik Piquet-től. Piquet nem távozott szép emlékekkel a csapattól, hiszen csúnyán leváltották őt a Magyar Nagydíj után. Piquet-nek semmi oka sem volt arra, hogy tartsa a száját, így kitálalt mindent a tavalyi szingapúri balesetről. Elmondta, hogy a futamon a csapatfőnök és a főmérnök arra kérte, hogy a verseny bizonyos körében a célegyeneset övező falnak menjen, pont ott, ahol nincs emelődaru. Így mindenképp be kellett jönnie a safety car-nak. Alonso pedig, aki a baleset előtt végezte bokszkiállítását, hatalmas előnyre tett szert, sőt a futamot is megnyerte, pedig a 15. helyről rajtolt. Sokan az esetet már a verseny alatt és utána is gyanúsnak találták, de Piquet kitálalása után már az FIA is kivizsgálást indított az ügyben. A vádak napvilágra jutása után, mintegy védekezésül, a Renault feljelentette Piquet-t és apját is.

A csapatfőnök sokáig tagadta vétkességét, bár a főmérnök kijelentette, hogy volt szó ütközéses taktikáról, végül is beismerte bűnét. A Nemzetközi Automobil Szövetség ki akarta tiltani a Renault-istállót a F-1-ből, de ezt nem tette meg. A főnök mindhiába reménykedett maradásában, soha többé nem vehet részt FIA által szervezett eseményen. A főmérnök pedig 5 éves eltiltást kapott a F-1 világtól. A pilóták megúszták ezt a botrányt. Ezen döntések kihirdetése után azonnal napvilágot láttak olyan hírek, miszerint Piquet javasolta az ütközést, ezt a csapat volt főmérnöke állította. Piquet egyelőre megúsztá, és úgy látszik, továbbra sem fog bajba kerülni, mert egy tanú, az istálló egyik alkalmazottja is tudott erről a piszkos trükkéről. Az úgynevezett x tanú információi pedig perdöntőek voltak az ügyben.

Briatore alatt még mindig forr a talaj. Nem elég, hogy örökre száműzték a F-1 világtól, még menedzserirodája is veszélybe került, sőt az angol futballiga is kitaláná sorozataiból, pedig ő az egyik társtulajdonos a Queens Park Rangersben.

Egy különc filmes ámokfutásai

A tizenhat éves Connie Tarantino a Tennessee állambeli Knoxville-ben 1963. március 27-én életet adott kisfiának, akit egy kedvelt szappanopera karaktere után Quentinnek nevezett el. Férje elhagyta, anyja alkoholista volt, gyakran tizenhat órás műszakban robotolt, mégsem tört össze, és tisztességesen felnevelte fiát, akivel ma is közeli kapcsolatban áll, és akiből mára az egyik legismertebb és legistenítettebb hollywoodi filmrendező lett.

A fiatal, zárkózott Quentin Tarantino hamar beleszeretett a filmekbe, majd tizenöt évesen, akárcsak anyja, otthagya az iskolát. Miközben egy pornómoziban dolgozott, színésztanodába járt, és lelkesen írta forgatókönyvleteit. Hatalmas filmes lexikai tudásra tett szert, azt vallotta, a filmkészítés mesterségét leginkább filmekből lehet elsajátítani. Kedvencei között a legkommerszebb és legművészebb filmek is megtalálhatók voltak, szívesen nézett horrort, távol-keleti akciófilmet, gengszterfilmet, film noirt. Rajongott Brian De Palmáért, a képregényekért és a gyorséttermekért. Különösen boldog időszak volt életében azon néhány éves periódus, amikor egy Los Angeles-i videókölcsonzóban vállalt munkát, ekkor ugyanis amellest, hogy órákon át filmekről vitakozhatott rajongásában partner kollégáival, több későbbi alkotótársával is barátságot kötött.

Huszonnégy évesen leforgatta első filmjét, mely A legjobb barátom születésnapja címet kapta. Egy ósrégi kamerával és a filmőrült haverokból verbuvált stábbal összeállított film befejezetlenül és amatőrre sikerült, később maga Quentin is nézhetetlennek titulálta. A pénzihiány miatt háromévesre nyúló forgatás azonban, ha másra nem is, arra jó volt, hogy az ambíciókkal és tehetséggel teli rendezőjelölt rákapjon a filmforgatás izére.

Meg is írta az önéletrajzi elemekkel telezsúfolt Tiszta románcot és a Született gyilkosokat, azonban pártfogókra csak komoly nehézségek árán tudott szert tenni. Arról pedig senki hallani sem akart, hogy Quentin rendezze meg saját filmjeit. Végül szűkös anyagi lehetőségei arra kényszerítették, hogy feladja a szerzői jogokat, és lemondjon a rendezői pozícióról. Ezután jött az első olyan

forgatókönyv-szerződése, amiért pénz is kapott. Ez volt az Alkonyattól pirkadatig.

1990 nyarán jött a sorsfordító esemény. Három hétig bezárkózott szánalmas kis lakásába, és megírta kézzel és pocskék helyesírással a Kutya-szorítóban forgatókönyvét. Az alvilági humorral fűszerezett, lepusztult Los Angeles környéken játszódó brutális gengszterfilm forgatókönyve kézről kézre járt, és mivel mindenki zseniálisnak ítélte, hamarosan befolyásos filmek is elkötelezték magukat a film mellett. Quentin ekkor már ragaszkodott ahhoz, hogy maga rendezze a filmet. Szereplőknek olyan színészeket nyert meg, mint Harvey Keitel, Michael Madsen, Steve Buscemi és Tim Roth. Már ebben a filmben megtalálhatóak voltak a Tarantino védjegyévé váló cselekményfüggetlen dialógusok. A szereplők olyan abszurd és oda nem illő dolgokról beszélgettek, amik nem vitték előrébb a cselekményt, mégis érdekes párbeszédok voltak, ahol a néző valóban kíváncsi volt a szereplők véleményére.

A szolid költségvetésből készült filmet 1992-re nagy várakozás előzte meg. A Miramax és két alapítója, Bob és Harvey Weinstein meglátták benne a fantáziát, és vállalták a forgalmazást. A bemutató nagyon sikeres volt, noha sok ellenséges kritikát is kapott a film, mondván hogy túlságosan erőszakos. Az év egyik legtöbbet tárgyalt filmje lett, Quentin pedig egy csapásra híressé vált. Meghívták a Sundance-ra és Cannes-ba, és a következő évet azzal töltötte, hogy különböző fesztiválokra kísérte el filmjét. Azelőtt sohasem járt külföldön, most pedig körbeutazta a Földet. A Kutya-szorítóban sikere a Született gyilkosok ügyét is fellendítette, a forgatókönyv Oliver Stone

A KÉPEK FORRÁSA: INTERNET

rendező kezébe került. Neki azonban gyökeresen más elképzelései voltak a filmre vitellel kapcsolatban. Ebből kifolyólag nézeteltérései is támadtak Tarantinóval, aki már rég megbánta, hogy anyagilag szűkösebb időkben túladdott a Született gyilkosok jogain. A változtatásokat olyan drasztikusnak ítélte, hogy azt kérte, vegyék le a nevé a stáblistáról. Hasonlóan nem volt elégedett a Tony Scott rendezte Tiszta románcsal sem, mert forgatókönyvének végét szintén ártították.

Quentin, hogy tisztelettel adozzon új hobbijának, az utazásnak, és hogy ügynöke ne lihegjen a nyakába, Amszterdamba menekült, ahol elvágyva magát Amerikától megírta a Ponyvaregény forgatókönyvét. Több humort tett bele, mint előző filmjébe, és tetszett neki az ötlet, hogy ugyanazok a figurák lépjenek ki és be a különböző történetekben. Így az, akinek a három fő részből álló film egyik fejezetében minden lépését láthatja a néző, egy másik fejezetben mellékszereplő. Az első részben egy bérgyilkos, Vincent Vega próbál emlékeztetést szórakozást biztosítani főnöke unatkozó feleségének, Az aranyóra című fejezetben a bokszoló Butch elvesztett órája felkutatására indul, míg az utolsó részben a két gengszter, Vincent és Jules kalandos hétköznapjaiba kapunk bepillantást. Az erőszakban tobzó film dialógusai még látványosabbak, mint akciójelenetei. Még az olyan szélsőséges helyzetekben is bujkál humor, mint a különösen brutális, legendás jelenetben, ahol Mia túladdolja magát és adrenalin-injekcióval mentik meg az életét.

A stáb nagyjából megegyezett előző filmjével. A színészlistán olyan nevek szerepeltek, mint Bruce Willis, Samuel L. Jackson és Uma Thurman. Tarantino azzal a merész ötletével, hogy a megrendült hírnevű John Travoltát választotta a hidegvérű gyilkológép szerepére amellest, hogy gyakorlatilag újraindította a valamikori táncos csillag karrierjét, egy halhatatlan karakterrel is megajándékozta a filmtörténelmet. Színészvezetési módszerének részeként meghívta egy régi, drogokban jártas barátját, hogy tartson kiselőadást Travoltának és Thurmannek a kábítószeres hatásáról. Mivel nem bízott az utólag szerződött zeneszerzőkben, maga válogatta a zenét filmjéhez. A gengszterfilmhez képest szokatlan zene ugyanolyan sikernek bizonyult, mint a kultikussá váló hanganyag, például Vincent és Jules párbeszéde a francia negyedfontos burgerekről.

Két évvel a Kutya-szorítóban után Tarantino ismét visszatért Cannes-ba, és ezúttal el is vitte az Aranypálmát a Ponyvaregénynek. A Clint

BECSTELEN BRIGANTIK

Eastwood vezette zsűri 9:1 arányban a Ponyvaregényt ítélte a legjobbnak, az egyetlen ellenszavazatot Nyikita Mihalkov Csalóka napfénye kapta. A Ponyvaregény kritikái szenzációsak voltak. A kritikusok és a közönség rajongott a filmért. Úgy tűnt, Tarantinót meg is fertőzte a sztárság. Tíz év hűség után felmondott ügynökének, aki elindította karrierjét, és sorban szakította meg a kapcsolatot korábbi haverjaival. A Ponyvaregény szerzői jogain régi barátjával, Roger Avaryval annyira összekapott, hogy barátságuk teljesen megromlott az incidens után, végül jogi megállapodásra jutottak, de a kettejük közötti feszültség később sem múlt el. 1995 márciusában (Avaryval közösen) megnyerte a legjobb eredeti forgatókönyvért járó Oscar-szobrot. A siker azért volt precedens nélküli, mert egy erőszaktól és obszcenitástól csöpögő kisköltségvetésű filmet (8 millió dollár) az Akadémia nem szokott díjazni. Ugyanakkor sokat támadták Quentint, hogy örömet leli az erőszakban, amire ő meglehetősen ügyetlen válaszokat adott. A plagizálás vádjával is gyakran illették, aminek demonstrálására egy kisfilm is készült, amiben a Kutyszerítőban bizonyos jeleneteit egy hongkongi akciófilmmel vetették össze. A hasonlóság kísérletes volt. Quentin nem tagadta a vádakot, de nem is mentegetőzött. Teljesen jogosnak és morálisan elfogadhatónak tartotta, hogy más filmek jeleneteit újra felhasználja saját filmjeiben.

Következő projektje a négy rendező összefogásából létrejött Négy szoba volt. Időközben megrendezett egy részt a Vészhelyzetből, és apró szerepet vállalt jó barátja, Robert Rodriguez filmjében, a Desperadóban. Rodriguez később vendégrendezőként meghívta barátját egy autós jelenet erejére a Sin city című Frank Miller-képregény adaptációjához is. Rodriguez volt az is, aki megrendezte az Alkonyattól pirkadatig című akcióhorrorrt, amit Quentin még '90-ben írt megrendelésre, és amiben George Clooney mellett ő játszotta az egyik főszerepet.

Quentin következő filmje a Jackie Brown volt. A pénzcsempészetbe keveredő fekete bőrű címszereplő stewardess kalandjait elmesélő film szelidebb stílusú volt, mint egyéb művei. Vegyes kritikai fogadtatásban és szerényebb anyagi sikerben részesült. Ezután Tarantino sok évre eltűnt a reflektorfényből. A Ponyvaregény hangos sikere után tíz évvel már szinte elfelejtették

a nevét, amikor megjelent a Kill Bill című bosszúfilm, mely ötvözte a kungfu-filmek, spagettiwesternek, mangák és jakuzafilmek elemeit a Tarantinóra jellemző abszurd fekete humorral. Egy elit bérgyilkoscsoporthoz tartozó tagját az esküvőjének próbáján fejbe lövik társai. A Menyasszony azonban nem hal meg, és négy kómában töltött év után útra indul, hogy

véres bosszút álljon egykori kollégáin. Tarantino ismét Uma Thurmannel és Michael Madsennel dolgozott, emellett szerepelt még a filmben Lucy Liu és David Carradine is. Daryl Hannah-val való első találkozásakor a rendező egy svéd pornófilmet nézetett meg a színésznővel, hogy az jobban megértse a félszemű bérgyilkosnő karakterét. Mivel túl hosszú lett, a filmet kettészédték, és a következő évben Kill Bill: Vol. 2 címen jelent meg a filozofikusabb és látványos akciójelenetekben szerényebb második felvonás.

Felreppentek hírek arról, hogy Quentin rendezi a soron következő Bond-filmet, de ez a terv meghiúsult, pedig érdekes színpont lehetett volna a negyven év után megújulni képtelen kémorozatban. Ehelyett ismét összefogott Robert Rodriguezzal, és a '70-es évek B kategóriás horrorfilmjei előtti tisztelgésnek belevágtak a Grindhouse elnevezésű projektbe. Az egy mozijegy árértékű két filmet levetítő mozikat jelölő grindhouse Tarantino kedvencei közé tartozott, amikor fiatalon minden idejét a moziban töltötte. Tarantino filmje a Halálbiztos, míg Rodriguez része a Terrorbolygó címet kapta, és a két film között álelőzeteseket vetítettek. A gyönyörű lányokra, sokszor unalmas dialógusokra és banális akciójelenetekre épült film azonban nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. A szándékosan alacsony minőségűre tervezett film nem tükrözött semmit Tarantino művészetéből, és a legelvetemültebb rajongókon kívül nem sokakat bűvölt el.

2008-ban leforgatta Becstelen brigantyk című második világháborús filmjét, melynek ötlete már 1997-ben felmerült benne. Nagyon veszélyes vállalkozás volt ez, hiszen különösen kényes témához nyúlt. Ráadásul a háborús filmeknek nincs divatja manapság, az utóbbi évek iraki helyzetet bemutató filmjei is rendre megbuktak, a náciellenes filmekből pedig már annyira eleve van mindenkinek, hogy valószínűnek tűnt, eleve videóra ítélt gondolat lenne ismét forgatni egy, a könnycsatornák ellen támadást indító II. világháborús eposzt. Tarantino azonban sosem vett figyelembe olyan iratlan szabályokat, hogy miről érdemes és miről nem filmet forgatni. És milyen jól tette ezt!

A film zárómondata („Azt hiszem, ez lett a mesterművem!”), magára a filmre is érthető, ugyanis Tarantinónak sikerült ismét egy zseniális művet letenni az asztalra. Köszönhető ez a szándékosan eltűzött és meghamisított törté-

nelmi eseményeknek, a nagyszerűen megrajzolt és valódi jellemmel felruházott karaktereknek és az inspiráló, főleg Ennio Morricone által szerzett zenének. Remek humora a csodás olasz jelenetben csúcsonosodik ki, a verbális orgia pedig a Ponyvaregényénél is hangsúlyozottabb szerepet kap. Olyan témákat is érint, mint a szerelem, bosszú, hősiesség, erkölcs, és nem fél az amerikaiakat szadistának, néhány náci katonát pedig emberinek mutatni. Idén ismét visszatért Cannes-ba, ahol a kegyetlen és intelligens náci tisztet, Hans Landát alakító osztrák Christoph Waltz elnyerte a legjobb férfifőszereplőnek járó díjat, azóta pedig az év legnagyobb színészszenzációjának számít. A filmművészet iránti tiszteletét Tarantino a film központi helyszínét adó mozival fejezi ki, Robert Richardson gyönyörűen megkomponált képe pedig, amikor Marcel a vászon mögé feltornyozott filmtekercskupacnál áll cigarettával a kezében, önmagában főhajtás a mozi előtt.

Quentin Tarantino nem tartozik a legsokoldalúbb filmkészítők közé, de saját műfajában igazi gyöngyszemeket alkotott már. A legművészebb közönségfilmes éppen azért ilyen népszerű, mert olyan filmeket készít, amit egyszerre élvez az artmozik közönsége és az elzúllott kamaszbanda. A más filmekből kölcsönzött ötletek és a műfajok sztereotípiáinak felhasználásával készített filmjei mégis az újdonság erejével hatnak. A brutalitásból és obszcén jelenetek egymásra fűzéséből összeálló alkotásokat valamiféle magaskultúrával megtölteni képes rendező pedig így válik korunk egyik legmeghatározóbb filmkészítőjévé.

GICZY CSENGE

Láttuk még

Közellenségek? Inkább a nyomozók ellenségei...

Újabb Johnny Depp-film került a mozikba. Többek között Marion Cotillard és Christian Bale is fontos szereplői, akik szintén elismert színészek napjainkban, ugyanis Marion Oscar-díjat nyert Edith Piaf megformálásáért, Bale pedig a legutóbbi Batman című filmben nyújtott emlékezetes alakítást. A rajongókon kívül valószínűleg az akciófilm-kedvelők ülnek be rá, vagy azok, akiket a történelem, esetleg a bűnözés hírhedt alakjai érdekelnek. Nem tudom eldönteni, hogy tipikus amerikai film-e vagy sem. Gyors összefoglalásban: lövöldözés, némi romantika és jó zene. Vigyázat: feliratos!

Nem nagy elvárással ültem be a film vetítésére, mindössze azzal a szándékkal, hogy a kedvenc színészem fogom két órán keresztül bámulni,

A KÉPEK FORRÁSA: INTERNET

ugyanis ő a főszereplők egyike (ő John Dillinger, a hírhedt gengszter). Viszont mivel nem szeretem a lövöldözést és a hasonló durva dolgokat, nem igazán vágytam rá. Kevesen voltunk a teremben, mindössze mi hatan az osztályból és két idegen. Valószínűleg azért volt így, mert hétköznap volt, bár amúgy is van olyan érzésem, hogy nem olyan népszerű ez a film – legalábbis itt Tatabányán. Szerintem jellemző a tatabányai közönségre, hogy csak a sikerfilmeket nézik meg. Egyébként a mozi is csak ezeket vetíti. Ha mégis akad egy-két olyan, ami kicsit elgondolkodtatóbb, mindjárt kevesebb a jegyeladás, és hamar le is veszik a vászonnól. Persze lehet, hogy nincs igazam...

A történet alapján nem nagy durranás (csak mézszárlás), de mivel egy elég híres bankrablóról szól, vagyis nem is egyről, inkább egy bandáról, ezért valamicskét mégis érdekesnek találok. Főleg

azokat a jeleneteket, amikor a tömeg ujjongva kíséri a kocsit, amelyben a rendőrség által hosszú üldözés árán elkaptak bűnöző ül. Vagy amint beérnek vele az őrsre, és az igazságszolgáltatás egyik embere egy újságíró kérésére egy kép erejéig mosolyogva átkarolja a bankrablót. Fogalmam sincs, hogy a valóságban is megtörtént-e ilyen, vagy csak a filmben, mindenestre érdekes. Ma-napság ilyen nem tapasztalható. Bár nálunk a viszkis rablót is felkapták, de azt kétlem, hogy csak úgy autogramot kérnének tőle, vagy bármi hasonló történe. Mondjuk, az szimpatikus volt, hogy a bankban a civilek pénzét meghagyták, és velük jól bántak, csak a biztonságjukat pofozták.

A képi megjelenítés szempontjából nekem sok jelenet nem tetszett. Az akciódús részek – nem is tudom – kicsit olyan homevideós kamerakezelésűnek tunktek, vagy olyan rész, ahol nekem számítógépes játékok ugrott be, nem olyan volt, mintha filmet néznék. Nem volt megszokott, lehet, hogy ezért volt furcsa, de nem igazán hengerelt le. Sőt kicsit megsédültem miatta, bár ez a hatalmas vá-szonra is fogható, lehet, hogy tévén jobban néz ki. Viszont a ruhákat, a hangulatot remekül eltalálta a rendező és stábj, engem magával ragadott a zene is és az egész megjelenített korszak. (Egyébként is állandóan figyelem a filmek és a színdarabok ezen részét.) Ezek a gengszterkalapos csirkefogók igazi férfiak, és a nők valóban nőies nők voltak remek

ruháiknak, szép frizurájuknak köszönhetően. Értékeltem, hogy a sok lövöldözés és harc ellenére szerencsére kevés véres jelenet volt (külön hálásak lehetünk ezért Michael Mann-nek, a rendezőnek, aki egyébként a thrillerek nagymestere). Szóval a nők is simán beülhetnek rá, semmi ájulás vagy undor, sőt végeredményben igazán romantikus volt a film. Bár keveset láttuk együtt a szerelmeseket, mégis hangsúlyos volt ez a néhány jelenet, hiszen ma már nem tapasztalt finom „gesztusokkal” volt tele. A mellettem ülő barátnőmmel nagyokat só-hajtoztunk egy-egy ilyen résznél, és hajtogattuk, mennyire romantikus, bár lehet, hogy túl érzelmesek vagyunk. Ahogy a Rómeó és Júlia végén is szomorú voltam a végkifejlet miatt, ennél a történetnél is elpityeregtem magam. A szerelem elég fájdalmas, ahogy mondják, de nem tudom, ha másképp alakul a dolog, akkor boldogan élnék-e, amíg meg nem halnak. Nem valószínű. Szóval jobb, hogy így történt, én azt mondom.

Nem ez volt életem legjobb filmje, de olyan érzéssel jöttem ki a moziból, hogy nem pazaroltam rá az időmet, hanem végül is jól telt el ez a néhány óra. Valószínű, hogy többször nem nézem meg, de ajánlom a filmkedvelőknek, a médiaismeretekkel foglalkozóknak, ők biztosan azt is pontosan megmondják majd, miért tűnt nekem furának a kameraállítás...

KOLLÁR ALEXANDRA

Kovács Anna beszámolója Édes, ragadós turné

Madonna: Sticky and Sweet Tour

Sokan hallhattunk Madonna legújabb turnéjáról, amelynek helyszínei körül forgó viták nagy port kavartak. A világgazdasági válság természetesen a különböző művészeti ágakat is sújtja, így Madonnának is gondjai akadtak koncertjegyének eladása terén. Persze fel lehet tenni azt a kérdést is, hogy ilyen állapotok között miért tervez valaki 36 állomásos világkörűli turnét...

Körülbelül 3,5 millió ember ment el a koncertekre, és a turné 408 millió dollár bevételt hozott. Ez így elsőre igen nagy teljesítménynek tűnik, nem is csoda, ez a zenetörténelem második legnagyobb világkörűli turnéja. Első szakasza 2008

augusztusában kezdődött és 2008 decemberében ért véget, majd a show hatalmas népszerűségének köszönhetően 2009 januárjában bejelentették, hogy az énekesnő nyáron folytatja turnéját.

A turné nem zajlott zökkenésmentesen. Júliusi, Marseilles-ben lévő koncertjének előkészületeiben tragikus esemény történt. A show színpadának építése közben a lámpákat tartó szerkezet leszakadt. Nyolc munkást súlyos sérülésekkel szállítottak kórházba, kettő pedig a baleset helyszínén azonnal életét veszítette. Ennek következtében a város vezetői lemondták a koncertet. Madonna részvétét nyilvánította az elhunytak hozzátartozói felé.

Aztán augusztus 22-én a Sticky and Sweet Tour Magyarországra látogatott. Bár jómagam nem vettem részt a koncerten, fórumokon találtam meglepő negatív kritikát az est lefolyásáról. Számos vita zajlott arról hogy lesz-e egyáltalán koncert Budapesten, és miután aláírták a művésznővel a szerződést, további problémát okozott a koncert helyszínének biztosítása. Végül a Kincsem Park fogadta be a koncertre látogató ötvenezer fős tömeget. Az interneten található személyes

vélemények szerint a koncert későn kezdődött, az előzenekar és Madonna fellépése között másfél óras szünetet tartottak a színpad átépítésének céljából. További ballépés volt, hogy a szervezők nem gondoskodtak a távozás kulturált feltételeiről. Ezenkívül mire a késői kezdéssel Madonna színpadra lépett, az eső is esni kezdett.

Az olvasottak alapján ez most nem volt egy „hű, de belevál!” koncert, azonban a rajongók valószínűleg csodálatos élményben részesülhettek, hiszen eltúlzott koncertturné ide vagy oda, nem sokan kérdőjeleznek meg, hogy Madonna a világ egyik legnagyobb popikonja.

NÉVJEGY

Madonna (szül. Madonna Louise Ciccone, Bay City, Michigan, 1958. augusztus 16.), olasz származású amerikai énekes, színész és üzletasszony. A pop királynőjeként tartják számon. Bay Cityben, Michigan államban született. 1977-ben New York City-be költözött, hogy táncosként fusson be karriert. 1983-ban kiadta első önálló albumát Madonna címmel, amit a híres Like a Virgin (1984) és True Blue (1986) albumok követtek. Világszerte ismertté vált, és megteremtette popikon státuszát. Számos filmben főszerepet játszott.

Munka nyáron... megéri?

Eltelt a nyár, vele együtt a nyári munkák is. Ahogy elkezdődött a suli szeptemberben, megkértem néhány diákot, meséjék el, milyen volt „dolgozó”-nak lenni. Tizenkét kérdőívet kaptam vissza, azok alapján írom ezt az összefoglalót, amiből kiderül általánosságban, mik az elvárások a munkáltató és maguk a tanulók részéről, mennyire elégedettek a körülményekkel, a fizetéssel és egyáltalán mit gondolnak a munkavállalásról.

Már két éve próbálgatom szárnyaim a szünidős munkákban, tavaly egy hetet, idén pedig két hónapot dolgoztam. Nemcsak a feladataim, de a munkatársak, a fizetés és az egész hangulat is más volt, mondhatni ég és föld. A két állás időintervallumán is meglátszik, vajon melyiket élveztem? Egyértelműen a másodikat.

Kezdesnek egy gyárban dolgozni nem túl jó hat órán keresztül, ahol a társaság sem igazán kedves. Nem értettem, miért, valószínűleg eleve a saját „főállású” dobozkészítésükkel nem voltak túlságosan megelégedve, amit meg is értek, nem irigylem őket. Nagyon monoton az egész, vágja a kezed a karton, és csak arra vársz, mikor telik már le a melő. Egy szerencsés napon kiküldtek az

előkertbe gazolni, nem vicelek, megváltás volt a levegőn lenni. Persze azért örültem, hogy egy-

általán találtam nyári munkát. Idén júliusban és augusztusban viszont szinte álmaim nyári melóját kaptam meg, egy kisboltban dolgoztam, ráadásul nem kellett messzire mennem reggelente. Mindössze napi négy-hat órát töltöttem a vásárlók kiszolgálásával, és nemcsak a kasszát tudom már kezelni, de rengeteg embert megismertem, többek között olyan szomszédjaimat is, akiket eddig még csak nem is nagyon láttam.

A kérdőívre válaszolók is igazolták, hogy a monoton csomagolást, gépnél való munkát nem lehet sokáig bírni, nemhogy lelkesedéssel, de sehogyan sem. Akik ilyen feladatokat láttak el, általában egy hétnél tovább nem dolgoztak, volt, aki csak pár napot, viszont aki bébicsozkodott, hosztelkedett, azok nem panaszkodtak sem a körülményekre, sem a „hosszú órákra”. Meglepő volt, mennyi ágban helyezkedtek el a tanulók, az eddig említettekén kívül többen ásatásokon dolgoztak, volt, aki gyümölcsöt szedett, múzeumban tevékenykedett, sőt modellel is találkozott, és volt egy diák, aki külföldön próbált szerencsét. De mi motivál minket, hogy a drága várva várt szünetünket munkával töltsük el? Egybehangzó választ kaptam: a pénz. Vajon a válság miatt van, kevesebb zsebpénzt kapunk, vagy alapjában is hajt minket a vágy, hogy legyen saját kerestünk?

Felnőttektől érdeklődtem, fiatal korukban miért jártak el dolgozni. Már őket is a pénz hajtotta, egy új farmerre vagy kazettás magnóra gyűjtöttek, de ezért nekik az egész nyarat végig kellett dolgozniuk, általában a mezőgazdaság különböző területein, tűző napon. Akik idén az ásatáson dolgoztak Vértesszőlős határára, biztosan igazolják, hogy ez a legkeményebb nyári munkák egyike. Arra voltam még kíváncsi, hogyan jutottak álláshoz, amikor még a felnőttek is nehezen kapnak. Érdekes, vagyis nekem már nem, hiszen én is próbálkoztam a diák-munka-közvetítővel, de legtöbbször valamilyen rokon vagy ismerős segítségével szereztek állást. Akik jelentkeztek bármelyik közvetítőhöz (persze a kérdezettek közül), mind várakozási időről, be nem teljesített ígéretekről vagy teltházzal beszéltek. Nagyon sok ismerősöm volt idén is, aki szeretett volna dolgozni, de semmilyen munkát nem tudott szerezni, sem szórólapozást, sem más szokványos diák-munkát. Volt, akinek megígérték az állást, megkapta a ruháját is, amiben megjelent volna, de nem hívták be egyszer sem dolgozni.

Ezek alapján kimerem mondani, hogy nemcsak munkát találni nehéz, de sokszor az is nehéz, hogy megtartsuk. Vannak jobb és rosszabb helyek, mind a fizetés, mind a munka szempontjából, az egész szerencsén múlik, azon, hogy az adott évben éppen mi jut neked. Azért őszintén ajánlom, hogy mindenki próbálja meg egyszer, mire képes, akik már kipróbáltuk, legtöbbször benne is maradunk a nyári munka mókuskerekében. - KA -

Egy nyár Hollandiában

Reális esélyek egy partneriskolára

Nyáron egyik diákunk, Magyarosi Tünde Hollandiában töltött egy kis időt. Élményekkel telve és egy új iskolai cserekapcsolat tervével jött haza. A cserekapcsolat jól kiegészítené az angol és német diákok fogadásának és a hozzájuk való rendszeres kiutazásnak bárdosos hagyományát.

nít egy schoonhoveni középiskolában. Mikor éppen nem tv-kártyákat szkenneltem be számítógépbe vagy a rokonaim-

mal közös programokon vettem részt, Lonnekével találkoztam. Vendégdíáként részt vehettem az óráin, ahol megpróbáltam a kíváncsi diákok minden kérdését megválaszolni. Mulatságos volt végignézni, ahogy a tanárnő és a diákok közösen egy előadásra szánt darabot (német nyelvű ironikus szappanoperát) írtak. Aznap kénytelen volt egy biológiaórát is helyettesíteni, amin dolgozatot írtak a diákok, mi pedig leveleztünk. Megdöbbentő, mennyire türelmetlenül vár egy tanár dolgozat-írásakor – főleg ha nagyon szeret beszélni – az óra vége! Később a tanárban teázgatva az döbbenett meg, hogy a tanárok hogyan szórakoztatják magukat a szünet alatt. Akkor történetesen egy kulcstartóval dobálták egymást a kerek asztal körül. Talán ez csak valami holland tanári lazaság volt, vagy csak a tudat, hogy közeledik az év vége, de elég barátságos hangulatú volt. Mindannyian kedvesek és érdeklődők voltak velem. Az egyik jó szokása az iskolának, hogy év végére a tanárok összeállítanak búcsúzóul a diákoknak egy rövid filmet, amiben őket parodizálják. Én ezt találtam a legszórakoztatóbbnak. Később elmentem különböző rendezvényekre, előadásokra is. Meglepően sokat foglalkoznak Hollandiában a művészettel, de főleg a zenével és tánccal, ügyesek is benne. Lonnekével más közös programjaink is voltak, de elvitt olyan helyeket is megmutatni, amiket német és más csere-diákoknak is szoktak. Megmutatta Amsterdam érdekességeit, benéztünk

A FELVÉTELEKET A SZERZŐ KÉSZÍTETTE

az Anna Frank Múzeumba is (a csere-diákaikat is rendszerint elviszik oda, rendkívül népszerű), majd elcsónakáztunk a végeláthatatlan híd sorok alatt. Türelmesen végigszaladgált velem az egyik souvenir-bolttól a másikig. Furcsa volt egy kockaköves hidon fekvő éttermi asztalnál vacsorázni, és közben arra gondolni, hogy ez a turistáktól nyüzsgő város éjszakára mennyire megváltozik. És még mit lehet Hollandiában csinálni? Egy tengerparti naplemente Hágában vagy egy rotterdami bevásárlás, esetleg egy lakóközösségi kempingezés is nagyszerű élményt nyújt. De az is nagyszerű érzés, mikor az ember biciklivel egy friss, napsütéses délelőttön a hattyúkkal, kacskákkal, bárányokkal és más állatokkal megszórt zöld tájak és patakok mellett végigsuhan. Teljesen más ott biciklizni, mint itthon... ott valahogy hangulata van.

Persze mindennek vannak árnyoldalai is... nem kellemes dolog, ha az ember kizárja magát a lakásból, vagy a háziasszonyok által tökéletesen kialakított és rendezett falatnyi kertekben elszaporodott hatalmas pókok valamelyikével találkozik... Ilyen esetekben vigaszt nyújt, hogy a holland emberek rendkívül kedvesek és segítőkészek.

Történetem a holland sajtó fővárosától – Gouda – körülbelül tizenkét kilométerrel délebben fekvő, apró, holland városkából, Ammerstolból indul ki, ahova egy esős, nyári estén érkeztem meg. Családtagoknál találtam nyári munkát, és kikapcsolódást.

Nem sokkal később egy kissé távolabb eső városban, Schoonhovenben egy kedves barát-
nőre leltem. Lonnekének hívják, és németet ta-

Londonban, sej...

Úti beszámoló
az angliai kirándulásról

A SZERZŐ FELVÉTELE

Tizenöt társammal a szokásosnál izgatottabban vártuk a tavalyi tanév végét, hiszen tudtuk, mennyire szerencsések vagyunk: a nyarat egy angliai körutazással kezdhetjük! Június 25-én az esti órákban érkezett a busz az iskola melletti parkolóba, s a következő tizenkét napon – kis túlzással – ez lett élet- és utazóterünk...

Legelső állomásunk még az öreg kontinens egyik legszebb városa, Brugge volt, ahol végre sétálhattunk egy jót a hosszú és görnyesztő buszút után. Szó szerint szájtátva álldogáltunk a édességboltok kirakata előtt, melyek soha nem látott, izgalmas választékát kínálták a híres belga csokoládénak. (Az olvasók fantáziájára bizzuk, hogy megpróbálják elképzelni, mi mindent lehet csokoládéból elkészíteni...)

Első tranzitszállásunk itt volt, egy ifjúsági szállóban. Itt ért a váratlan hír is minket: meghalt a popzene királya, Jacko... Kicsit elszomorodtak még azok is, akik egyébként nem vallották rajongójának magukat. Szomorúságunkat azonban hamarosan elűzte Dover fehér szikláinak látványa a verőfényes napsütésben, s mire felocsúdtunk, már Stratfordban, Shakespeare szülőháza előtt sétáltunk.

Továbbhaladva Észak-Anglia felé, Manchester és Liverpool következett. Két város, ami sok mindenről lehet ismerős, de leginkább a foci- és zene-rajongóknak dobogtatja meg a szívét... A „MANU” stadionjában átélhettük azt az érzést, hogy kifuthattunk az öltözőből a pályára – igaz, tapsvihar nem fogadott minket, hiszen a lelátók üresek voltak... Liverpoolban hasonló élmények után a

Beatles múzeumban John Lennon gitárjaiban és sokféle Beatles-ereklyében gyönyörködhattunk.

Később Dél-Anglia felé vettük az irányt – Stonehenge-et is útba ejtve. A Salisbury-síkságon látható köépitmény korát kb. ötezer évre becsülik, s ma sem merné senki sem biztosan állítani, hogy tudja, kik és milyen célból építették ezt a robosztus csodát.

A következő négy nap során a Poole melletti Rockley Park volt szállásunk. Innen csillagtúraszerűen kirándultunk nap mint nap. A nevezetességek megtekintése mellett volt időnk hegyet mászni, fürdeni és mókázni a varázslatosan szép dorseti tengerparton is. Testvérvárosunkban, Christchurchben két iskolába is eljuthattunk – délelőtt tanítási órát látogattunk, de izelítőt kaphattunk tipikus angol sportokból, informatika- és énekórából, sőt még divatbemutatóval is kedveskedtek nekünk a csúnyának egyáltalán nem mondható angol lányok! A nap végén a magunk készítette tejszínhabos-epres sütit (cream tea) fogyaszthattuk el. A polgármesteri hivatalban is jártunk, ahol maga a polgármester, Mr David Flagg fogadott minket. A java (utazásunk utolsó célpontja, London) még csak ezután következett...! A híres londoni metró, a Tube segítségével sok látványosság helyszínére érhattünk el nagyon rövid idő alatt. A tájékozódás a tizenegynéhány metróvonalon csak először tűnt bonyolultnak, de gyorsan belejöttünk a használatába! Madame Tussaud's, Big

Ben, Buckingham Palace, Trafalgar Square, Oxford Street – csak néhány látványosság a sok közül, melyet megcsodálhattunk. Az óriáskerékre felülő legbátrabb diákok fejenként 15 GBP ellenében feledhetlen élmény részesei lehetnek kb. fél óra keresztl: kristálytisza időben egész London a szemünk elé tárult!

Hazaindulás előtt még „beugrottunk” a windsori kastélyba, a királynő nyári rezidenciájába, ahol megnézhattuk a zenés őrsváltást s végigjárhattuk a pazar termeket. Ha a királynővel nem is találkozhattunk, jóleső érzés volt „alkalmazottainak” dicsérete, mely szerint más nemzetek diákjaival ellentétben mi igazán fegyelmezett és érdeklődő csoport voltunk. Hazafelé a buszon ki csendben próbálta feldolgozni azt a rengeteg élményt, ami e pár nap alatt ránk zúdult, ki pedig beszélgetett, kártyázott vagy aludni próbált... Meg kell említeni a busz sofőrjeit is, akik segítőkészségükkel és humorérzékükkel sok emlékezetes pillanatot szereztek az út folyamán.

Szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek (szüleinknek, az iskola Géniusz Alapítványának, Dudás Magdolna és Kósik Mónika tanárnőknek), akik lehetővé tették számunkra, hogy eljuthattunk ebbe a különleges országba! Köszönet illeti továbbá a „fentieket”, hiszen minden korábbi mendemondát megcáfolva közel két héten keresztül (!) szikrázó napsütést és mediterrán meleget biztosítottak számunkra a ködösnek mondott Albionban...

Szerintünk fantasztikus utazáson vehettünk részt. Aki teheti, mindenképpen utazzon el Angliába, élje át és nézze meg azokat a feledhetetlen dolgokat, amiket mi láthattunk!

ORLOVITS PÉTER (10. D)

Tatabánya Visits The Grange

Twin Town Visit

On Wednesday 1st July The Grange played host to students from our twin town of Tatabánya, Hungary, for the day.

The 17 students aged from 14-18 and two members of staff arrived in the morning and split into two groups. One group took part in an art lesson with Miss Blood whilst the others played their first ever game of rounders against our VI Formers. They thought it was great fun and picked it up quite quickly even though they had never even heard of it before! Something to take back to Hungary.

After an ICT lesson with Mr Down and Miss Price the students took a roast lamb lunch with us in the canteen before enjoying a history lesson with Mrs Stickland and Ms Linighan. Finally they had a brilliant time baking scones and shortbread with Mrs Cooper. Unlike us here in England the Hungarians do not have cookery lessons at school, so this was a real treat.

Once the scones and biscuits had cooled down the whole class enjoyed a traditional Cream Tea with strawberries and hot tea. Most of the students did not take milk in their tea, but added plenty of sugar!

This was a tremendous day for English and Hungarian students alike. We all got to know a little more about each other's countries, the differences between our schools and our lives and some of the similarities, too.

British Beach Polo Championships

At time of going to press we had an invitation to Sandbanks to watch a beach polo match featuring teams from Great Britain and Argentina. The ten lucky students had the opportunity to meet the riders and the polo ponies and to take a tour behind the scenes to find out about the 'king of sports'. A review and photos will appear in next terms Newsletter.

Katalán nyár

2009 nyarán iskolánk szervezett egy utat Spanyolországba. Horváth Enikő és Magi Mária tanárnők vállalták a kíséretet. Az útról, a Spanyolországban szerzett élményekről Szlávik Dóra beszámolója következik.

Augusztus 10-én reggel 9 órakor (volt az fél tíz is) útnak indultunk. Röpké 25 óra buszozás után megérkeztünk a kempingbe, Cala Llevadóba. Út közben nem jelentett akadályt számunkra, a mínusz húsz fokos légkondi és a két óra alvás sem.

A szállásunk egy többszintes telken volt, ami okozott először némi fejtörést. A harmadik és negyedik szinten voltak a mi kis faházaink, egy szinttel feljebb a mosók, és nagy örömünkre a második szinten az ebédlő. De némi szervezkedés után mi is és a csomagjaink is a helyükre kerültek. A faházaink négy- vagy hatszobásak voltak, és

rendelkezésünkre állt egy kis hűtő és egy mikró, plusz egy négyzetméter sétálási placc. Sikeresen letettük minden pakkunkat, és megindultunk egy felfedező kirándulásra Cala Llevadóban. A kempingben többek között volt étterem, kisbolt, több medence és mosdó, és kutak az arra járó szomjazóknak. Először egy kicsi, köves és sziklás partrészen voltunk, aztán átsétáltunk egy kábé ugyanekkora szakaszra, ami szintén köves volt, csak nem volt annyira szép, mint az előző. Ezt követően sikerült útbaigazítást kérnünk egy Alberto nevű fiatalembertől. Először nem gondoltunk semmi rosszra, amikor nagy vigyorogva mutatta nekünk az utat. De végül sikerült egy nudista strandra megérkeznünk. A kezdeti sokk után - nem mintha nem lett volna szép és tetszetős az előttünk elterülő látvány - átszaladtunk a legnagyobb öbölbe. Ez a strand volt mind közül a legnagyobb. Egyszermind a legkavicsosabb. Forró, apró kavicsok... Miután kigyönyörködtük magunkat (egy időre) visszaindultunk a faházainkba.

Mikor már kipihentük minden fáradalmunkat, elkezdődtek a programok. Csütörtökön városnézés következett: átsétáltunk Tossa de Marba. Körülnéztünk az itt lévő várban is, de azt a látványt lehetetlen lenne visszaadni papíron. Hajóval átmentünk Lloret de Marba, ami szintén egy csodálatos kisváros. Itt turistáskodtunk egy kicsit: szuveníreket vettünk, és fel-alá sétálgattunk a városban. Majd ismét hajóra szálltunk, és visszamentünk kiindulópontunkba, Cala Llevadóba.

És jött a péntek. Elbuszoztunk Barcelonába. Felváltva voltak szabadprogramok (úgy 20 percesek) és látnivalók. Megcsodáltuk az Antoni Gaudí tervezte épületet, a Sagrada Familiát - ami feltehetőleg 2025 körül már készen fog állni. Más, az építész által tervezett házat is meglestünk, például a Casa Milát, és a stadion se maradt ki a sorból. Ellátogattunk a Güell parkba, ahol láthattuk a mozaik szalamandrákat, ami Barcelonának olyan, mint Tatabányának a Turul.

Mindezek után kaptunk egy többórás szabadprogramot a sétálóútcán, hogy eltévedjünk. Itt is magunkhoz vettünk egy kis mennyiségű szuvenírt és jellegzetes spanyol ételeket. Ilyenek voltak a „tapas” és a „paella”. Mikor már mindenki lejárt a lábát, és hullafáradt volt, buszra pattantunk, és megnéztünk két programot a zenélő, világító szökökútnál. Az első egy a Disney-mesék dalai-ból való összeállítás volt, majd egy komolyzenés következett. Pár perc csend után lejátszották Freddie Mercury Barcelona című számát is. Miután végighallgattunk mindent, és kigyönyörködtük magunkat, visszaindultunk a kempingbe. Éjfélre meg is érkeztünk.

Ezután az időnk nagy részét strandolással, napozással (és Enci néni által kiötölt játékokkal) töltöttük, illetve, akinek nem sikerült elegendő mennyiségű fölösleges holmit összeszednie, az megtehetette ezt még hétfőn. Ugyanis, helyi járatos busszal elmentünk Tossába és Lloretbe.

A hét fénypontja szerdán volt. Ezen a napon

FOTÓK: HORVÁTH ENIKŐ

volt a spanyol vacsorás est. Itt minden fiatalokú legálisan ihatott sangriát (gyümölcsbort), természetesen köszöntővel, és megtömhette magát tenger gyümölcseivel. A vacsi után jött a vetélkedő. Kétszer három pár vett részt a viccesebbnél viccesebb feladatokon. Mosoly vagy vigyor nélküli arc nem maradt. Miután néhányan elszállingóztak, a kemény mag ott maradt, és vad táncolásba fogott. Ez majdnem belenyúlt a silencio utáni időszakba.

Csütörtökön megkezdtük a visszapakolást, mert ugye minden jónak vége szakad egyszer, és nekünk ezen a napon vissza kellett indulnunk ide, Tatabányára. Megint eljött a kedvenc részem, a huszonöt órás buszút keresztül Európán - felülmúlhatatlan élmény!

Szép volt, jó volt, én csak ajánlani tudom mindenki számára a jövő nyáron!

SZLÁVIK DÓRA

À LA BÁRDOS 🍷 A Bárdos László Gimnázium élménymagazinja. Megjelenik ötször egy tanévben. XXI. évf., 2009. mindenszentek hava. Lapszerkesztők: Giczey Csenge, Járfás Vivien, Kollár Alexandra, Madarász Anna. Munkatársak: Csillag Sára, May Anna. Felelős szerkesztő: Nagy Tamás. Olvasószerkesztő: Dobrova Zita és Sipos Etelka. Felelős kiadó: Sándor János igazgató. A lap címe: Bárdos László Gimnázium. 2800 Tatabánya, Gál István-ltp. 701. Telefon: 34/311-749 E-mail: zekany@chello.hu, dzit@vipmail.hu Ismételt felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a korrekt tájékoztatás érdekében a cikkeknek akkor is megjelenést biztosítunk, ha tartalmukkal a szerkesztőség nem feltétlenül ért egyet.